

Na cześć 36 rocznicy Wielkiego Października

Na stronie 3 zamieszczamy:

**TEZY DO DYSKUSJI
PRZED II ZJAZDEM PZPR PRZYJĘTE
PRZEZ IX PLENUM KC PZPR**

**„O zadaniach rozwoju rolnictwa
w latach 1954 — 1955
i o zapewnieniu niezbędnych środków
dla wzrostu produkcji rolniczej”**

**Już 12 metrów iglicy
nad szczytem Pałacu Kultury**

WARSZAWA (obst. wł.) — A więc iglica ukazała się już nad Pałacem ciekawym oczom warszawiaków.

Nie w całej swej wysokości jeszcze; pierwszy „skok” w górę odbył się na wysokość 12 metrów. Sylweta Pałacu stała się o tyle metrów wyższa, by w ciągu kilku najbliższych dni osiągnąć swą ostateczną wysokość.

Montaż iglicy odbywa się wewnątrz najwyższej części Pałacu. Smukły kształt z rur stalowych opiera się swą podstawą na potężnej belce żelaznej, umocowanej do konstrukcji na poziomie 38 piętra. W wtorek 3 listopada około południa zapanowało tam ożywienie: brygada Korostylowa szykuje się do podnoszenia. Właściwie wszystko już gotowe, ale... Ale trzeba jeszcze raz wszystko sprawdzić, jeszcze jakiś spaw, jeszcze trzeba odciąć zawadzające kawałki stali. Szum palników, podwajany echem, zagłusza inne odgłosy. Wspinając się z precyzją po drabinkach i trawersach monterzy zajmują swoje stanowiska.

A potem wszystko milknie, tylko wiatr dmie przejmująco, tłucze się między konstrukcjami, słychać jedynie słowa komendy. Nagle do szumu wicheru przylatuje inny szum, jednostajny, wysoki. To windy zaczęły pracować. Jest godzina 15 minut 55. Na samym wierzchołku, na pomoście nad najwyższą częścią Pałacu stoją dwie windy elektryczne, przy nich kilku ludzi. Naprężyli się

**Nowy typ 4-tonowego
żurawia samojezdowego**

W pracowni Biura Konstrukcyjno-Technologicznego Sprzętu Budowlanego przystąpiono ostatnio do opracowania dokumentacji technicznej dla nowego typu żurawia budowlanego. Poruszać on będzie na kołach gumowych, a nośność jego wyniesie 4 tony. (js)

**Wykonali przed terminem
zadania 4 lat
planu 6-letniego**

Przemysł cukierniczy wykonał na 69 dni przed terminem zadania produkcyjne 4 lat planu 6-letniego.

Do przedterminowego wykonania zadań przyczyniła się w znacznym stopniu zaloga. Zakładów Przemysłu Cukierniczego im 22 Lipca w Warszawie, która systematycznie wykonuje z nadwyżką swe zadania.

Poważne osiągnięcia uzyskały również: zaloga Zakładów „Syrena” w Warszawie, zakłady „Kopernik” w Toruniu, produkujące znane pierniki toruńskie i Zakłady „Intreka” w Bydgoszczy. (PAP)

**Nowe metody
skrawania i ostrzenia**

W Krakowie odbył się pokaz szybkościowego skrawania metali oraz skrawania nożem Kolesowa.

Na pokaz przybyło blisko 300 przodowników pracy oraz racjonalizatorów z Krakowa i województwa.

Uczestnikom pokazów zademonstrowano wnie nową metodę wysokowydajnego ostrzenia opracowaną przez kolektiw Instytutu Obrabiarek i Obróbki Skrawaniem: inż. Markowskiego, inż. Kellera i tokarza Saka. Metoda ta pozwala na 30-krotnie zwiększenie wydajności ostrzenia przy blisko 10-krotnym zmniejszeniu zużycia narzędzi. (PAP)

liny, które od wind prowadzą do bloków umieszczonych na belce pod iglicą. Równomiernie, wolno, drząc z lekka, unosi się w górę belka wraz z iglicą. Całość wisi teraz na linach w powietrzu, utrzymywana w pionowym położeniu przez stałowe prowadnice umieszczone z boku. A z wierzchołka Pałacu wynurza się zrazu złocista kula, a potem sama iglica tak samo powoli, tak samo spokojnie.

W pewnym momencie krzyk: windy natychmiast milkną, iglica przystaje. Czyżby stało się coś złego? Nie, to tylko jeden z monterów zauważył, że trzeba odciąć kawałek belki zagradzający dalszą drogę. Spawacz jest już na miejscu. Sygnęły się iskry, trwa to wszystko kilka minut. I znów jednostajny ruch ku górze.

Jeszcze jeden, drugi przystanek. Korostyłow jest na dole, biegnie na górę, schodzi znowu na dół. Wreszcie ostatnie milimetry — i belka znajduje znowu oparcie o 12 metrów wyżej niż poprzednio. Godzina 16,35. Budowniczości Pałacu odnieśli jeszcze jedno zwycięstwo.

(mk)

Ludzie pracy w całej Polsce zaciągają warty produkcyjne

(f) 7 listopada — 36 rocznica Wielkiej Socjalistycznej Rewolucji Październikowej już za kilka dni. Ludzie pracy z różnych stron kraju postanawiają, że w dniach poprzedzających to wielkie święto klasy robotniczej całego świata jeszcze bardziej zwiększą swój udział w Cynie Październikowym, że zaciągając warty produkcyjne, uzyskają szczególnie wysokie osiągnięcia produkcyjne. Tymi wynikami pracy pragną zamianować wierność Idei Rewolucji Październikowej, gorącą przyjaźń i wdzięczność dla Kraju Rad, umiłowanie ludowej Ojczyzny. Pragną zamianować wolę dalszej aktywnej walki o pokój, o rozwój gospodarczy kraju, o przyspieszenie wzrostu dobrobytu.

Meldunki o masowym zaciąganiu wart produkcyjnych na okres do 7 listopada br. napływają z dziesiątków kopalń. M. in. w kopalni „Wieżorek”, która dzięki realizacji zobowiązań październikowych plan ub. miesiąca wykonała w 101,4 proc., już od kilku dni pełnią warty górnicze ponad 100 przodków węglowych. Jedną z pierwszych na warcie stanęła 16-osobowa brygada ścianowa znanego przodownika pracy i racjonalizatora Pawła Filaka. Zespół Filaka postanowił zwiększyć na warty swe dzienne wydobywanie o 2 tony, a już w pierwszym dniu zwiększył je o 4 tony węgla; dotychczas wykonywał średnio 136 proc. normy — teraz wykonuje 150 proc.

Rośnie liczba uczestników wart produkcyjnych w kopalni „Stalinogród”. 31 październik br. warty w tej kopalni przyniosły 270 dodatkowych ton węgla, a już 2 listopada — 338 dodatkowych ton.

Meldunki o zaciągnięciu wart napływają również m. in. z kopalni: „Bobrek”, „Wanda-Lech”, „Karol”, „Prezydent”, „Zabrze”—„Wschód”, „Sołonica”, „Bielszowice”, „Marcel”, „Ludwik”, „Polska”, „Ignacy”, „Anna” i wielu innych.

We wszystkich zakładach przemysłu włókienniczego Łodzi i woj. łódzkiego dziesiątki tysięcy robotników, mistrzów, techników i inżynierów, członków partii i bezpartyjnych stanęło 3 hm. do pełnienia październikowych wart produkcyjnych w celu wyrażenia swych serdecznych uczuć dla Kraju Rad i swego oddania dla sprawy budownictwa socjalistycznego. (PAP)

Inicjatory czynu październikowego — budowlani Prag i Grochowa wykonali zobowiązania

WARSZAWA (obst. wł.) — 31 października budowniczości nowych osiedli mieszkaniowych na Pradze i na Grochowie — inicjatory współzawodnictwa w budownictwie zameldowali o zrealizowaniu podjętych zobowiązań. Najważniejszym sukcesem zadania BW-7 było przekazanie przed terminem w ubiegłym miesiącu 635 izb mieszkalnych, tj. o 51 izb. więcej niż to było przewidziane planem. Ponadto na 11 dużych blokach o łącznej kubaturze 205 tysięcy metrów sześciennych realizowane są zgodnie z harmonogramem pra-

ca mające na celu zapewnienie całonocnej ciągłości robót w okresie zimowym.

Ogólna wartość zrealizowanych dotychczas zobowiązań przekroczyła milion złotych.

Do sukcesu załogi BW-7 nie mało dołożyły wysiłku przodkujące brygady tynkowania mechanicznego towarzyszy: Bakiery, Jaroszewskiego i Kisielki, które w tym okresie zwiększyły wydajność o 3 do 5 metrów kwadratowych tynku na jednego członka brygady. Poważnie przekroczyła swe zobowiązania brygada Ta-

deusza Kszczota, która zaoferowała ponad 4 tysiące sztuk cegły, zespół Mariana Kowalczyka, który umożliwił wydajną pracę oddanie przed terminem bloku 35 na Grocho-

Mieszkania dla górników Wałbrzyska i robotników krakowskich

Czerwona dachówka pokryła dwa wielkie bloki mieszkalne w nowym górniczym osiedlu podwałbrzyskim — Rusinowej. „Zobowiązaliśmy się do dnia 18 grudnia br. oddać górnikom 192 mieszkania w dwu blokach — mówi dekarz brygadysta, Bolesław Pawłowski. — Nasze zobowiązanie zrealizujemy z nadwyżką. Już 4 grudnia, na tradycyjny Dzień Górnika, oddamy pierwszy blok głowy do zamieszkania”. Brygady murarskie Nogaja

Zbiorowe dostawy zboża, żywa i ziemiaków

Zgodnie z postanowieniem, podjętym w Cynie Październikowym, wielką zbiorową dostawę zboża i żywa zorganizowali chłopcy gminy Ryczów w pow. Oborniki (woj. poznańskie). W dostawie zbiorowej brało udział 165 gospodarzy, z których wielu zrealizowało w

Sprzęt z ZSRR dla fabryki kombajnów zbożowych

W coraz szerszym mechanizowaniu i unowocześnieniu prac w rolnictwie — niezbędny dla przyspieszenia rozwoju produkcji rolnej i podniesienia urodzajów pomagają nam wydatnie Związek Radziecki. Z ZSRR sprowadzamy m. in. wielkie kombajny zbożowe „S-4”, słowne przy sprzęcie żoź w dużych gospodarstwach rolnych. Niezależnie od tej formy pomocy, przygotowujemy obecnie — w oparciu o wykonaną w ZSRR dokumentację i przy pomocy radzieckich maszyn i urządzeń — samodzielną produkcję kombajnów zbożowych w budujących się Fabryce Maszyn Zniwnych

w Poznaniu — Starolecie. Będą tam również produkowane sponowizajki i inne maszyny rolnicze.

Fabryka Maszyn Zniwnych w Poznaniu — Starolecie kończy bardzo szybko. Dzięki punktualnym, a często przedterminowym dostawom maszyn i urządzeń ze Związku Radzieckiego pierwsze działy tej fabryki zostały uruchomione przed terminem. Już przed końcem października br. tegoroczny plan dostaw inwestycyjnych — Związku Radzieckiego dla tej fabryki wykonany został w 95 proc. Jednocześnie nadeszły najważniejsze urządzenia zaplanowane na rok 1954.

100 proc. roczne plany sprzedaży Państwu żywa, zboża i ziemiaków. Zbiorową dostawę żywa zorganizowało także 215 chłopów gminy Gosyń. Na 183 wozach dostarczyli oni do punktu skupu 222 sztuki trzody chlewnej.

W zakończeniu autor stwierdza, że zjednoczenie Europy jest sprzeczne z istotą historii Francji. Zjednoczenie to zwiększy jedynie potencjał Niemiec ze szkodą dla interesów Francji. PARYZ (PAP). W Paryżu odbył się Zjazd Federacji Partii Radykalnej departamentu Sekwany. Na Zjeździe tym toczyła się dyskusja nad problemem „armii europejskiej”. Dziennik „Aurore” stwierdza, że na Zjeździe toczyły się gorące spory między zwolennikami a przeciwnikami „europejskiej” armii obronnej. Tak np. członek Rady Republiki Georges Laffrage, który przemawiał na rzecz układu w sprawie „armii europejskiej”, spotkał się z krótką deputowanego do Zgromadzenia Narodowego Gialleri.

„Armia europejska” godzi w interesy Francji

Deputowani partii republikańskiej przeciw odrodzeniu Wehrmachtu

(f) PARYZ (PAP). Deputowany do Zgromadzenia Narodowego, członek partii republikańskiej general Monsabert, opublikował na łamach dziennika „Paris Presse” artykuł, w którym wypowiedział się zdecydowanie przeciwko planom utworzenia armii europejskiej. Słowo „pułapka” — pisze Monsabert — byłoby zbyt słabe dla określenia metod, przy pomocy których grupa bankrutów, biurokratów i marzycieli usiłuje zapewnić triumf idei „armii europejskiej”. Zdawałoby się — kontynuuje autor — że tworzenie sił zbrojnych należy do kompetencji wojskowej. Jeśli chodzi o „armię europejską” — sprawa

Wytwarzamy łożyska kulkowe

Rozwijająca się produkcja łożysk kulkowych coraz bardziej uniezależnia nasz przemysł od dostaw z zagranicy. Na zdjęciu: produkujące robotnice Krasnickiej Fabryki Wyróbów Metalowych ustawiają Regina Salu i freser Helena Zajac przy kontroli pierścienia łożyska. Foto A. Nowosielski

ma inaczej. Z wysokimi rządami wojskowymi nie konsultowano się pod pretekstem, że chodzi o „kwestię polityczną”, jak oświadczył minister obrony narodowej Pleven...

W zakończeniu autor stwierdza, że zjednoczenie Europy jest sprzeczne z istotą historii Francji. Zjednoczenie to zwiększy jedynie potencjał Niemiec ze szkodą dla interesów Francji.

PARYZ (PAP). W Paryżu odbył się Zjazd Federacji Partii Radykalnej departamentu Sekwany. Na Zjeździe tym toczyła się dyskusja nad problemem „armii europejskiej”.

Dziennik „Aurore” stwierdza, że na Zjeździe toczyły się gorące spory między zwolennikami a przeciwnikami „europejskiej” armii obronnej. Tak np. członek Rady Republiki Georges Laffrage, który przemawiał na rzecz układu w sprawie „armii europejskiej”, spotkał się z krótką deputowanego do Zgromadzenia Narodowego Gialleri.

Walczyć o podniesienie produkcji rolniczej

Głęboki oddźwięk znalazła w partii i w najszerszych rzeszach narodu uchwała IX Plenum KC PZPR w sprawie zwolnienia II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. W partii masę ludową widzą bowiem swego wypróbowanego przewodnika, wskazującego jedynie słuszną drogę do zbudowania nowego życia.

Wśród zagadnień, które staną się przedmiotem obrad II zjazdu partyjnego, sprawą szczególnie doniosłą jest punkt 4 porządku dziennego „O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954 — 1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej”. W dzisiejszym numerze „Trybuna Ludu” drukowane są tezy przedzjazdowe poświęcone tej sprawie, które staną się przedmiotem ważnych studiów i dyskusji we wszystkich organizacjach partyjnych. Tezy te zawierają konkretny program podniesienia produkcji rolniczej w ciągu dwóch kolejnych lat planu 6-letniego — wężowego ognia w walce o szybszy wzrost sploty życiowej mas pracujących w obecnym okresie budownictwa socjalistycznego.

Konsekwentne wprowadzanie w życie leninowskiej polityki sojuszu robotniczo-chłopskiego i kierownicza rola w tym sojuszu klasy robotniczej jest podstawą wszystkich naszych zwycięstw. Pomoc władzy ludowej i klasy robotniczej zapewnią szybki odbudowę rolnictwa z ruin i zniszczeń wojennych i poważny wzrost produkcji rolniczej oraz wzrost dobrobytu wielomilionowej mas pracującego chłopstwa. Wartość produkcji rolniczej na 100 ha użytków rolnych jest obecnie o 22 proc. wyższa, niż w 1938 roku, a w przeliczeniu na jednego mieszkańca o 30 proc. wyższa. Realne dochody pieniężne i naturalne na głowę ludności wiejskiej są w 1953 r. w porównaniu z 1938 r. wyższe o 75 proc., a w porównaniu z r. 1949 o 20 proc. Podniósł się wysoko poziom kulturalny ludności wsi. Zasadniczym czynnikiem rozwoju rolnictwa stał się sektor socjalistyczny — wzrost spółdzielczości produkcyjnej, POM i PGR.

Jednakże w warunkach szybkiego wzrostu przemysłu i ludności pozarolniczej postępy rolnictwa nie były wystarczające, zwłaszcza w ostatnich latach, kiedy produkcja przemysłowa wzrosła (w okresie 1950 — 1953) o 115 proc., a produkcja rolnicza tylko o około 9 proc.

Nadmierne menadżerowanie produkcji rolnictwa za szybko rosnącym przemysłem stało się hamulcem wzrostu całej gospodarki narodowej, co wpływa na niezadowalające tempo wzrostu sploty życiowej mas pracujących. Na powstanie tej nierównowagi złożyły się różne przyczyny. W minionym okresie realizacji planu 6-letniego głównie środki inwestycyjne musiały być skierowane na rozwój uprzemysłowienia kraju i na umocnienie obronności naszej Ojczyzny, co ograniczało możliwości inwestycji w rolnictwie. Nie sprzyjające warunki atmosferyczne w ostatnich trzech latach zastrzyły skutki tej nierównowagi. Niezależnie od obiektywnych przyczyn, nie zostały wykorzystane wszystkie możliwości podniesienia produkcji, szczególnie w gospodarstwach małych i średnich. Na niedostateczny rozwój produkcji rolniczej wpływała słaba koncentracja

wysiłków oraz brak i wypaczenia w realizacji polityki partii i państwa ludowego w stosunku do pracujących chłopów. W niektórych organach centralnych i terenowych przejawiała się często oportunistyczna tolerancja i biurokracja nierasobliwość wobec faktów wypaczenia polityki partii i rządu w stosunku do wsi.

Tezy „O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954—1955” wskazują drogę do likwidacji tej nierównowagi i do znacznego podniesienia produkcji rolniczej. Wyszukują one zadanie zwiększenia produkcji rolniczej w ciągu dwóch lat o około 10 proc., a w szczególności zwiększenia produkcji żywo 2 do 3 tony, ziemiaków o 10 proc. i trzody chlewnej o 10—15 proc.

Taki wzrost produkcji rolniczej możliwy jest jedynie w drodze równowagi i wykorzystania rezerw produkcyjnych indywidualnej gospodarki chłopskiej, dalszego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej, umacniania i rozwoju państwowych gospodarstw rolnych.

Na czoło wysuwa się zadanie pełniejszego wykorzystania rezerw wzrostu produkcji w indywidualnych gospodarstwach pracujących chłopów. Nie wolno ani na chwilę zapominać, że wytwarzają one podstawową część produkcji rolniczej. Trzeba więc skoncentrować wysiłki dla okazania im większej pomocy w podnoszeniu produkcji, przy równoczesnym jak najwydatniejszym oparciu spółdzielczości produkcyjnej i tworzeniu sprzyjających warunków dla dalszego szybkiego wzrostu socjalistycznych form gospodarki rolnej.

Osiągnięty poziom rozwoju przemysłu pozwala obecnie skierować większe niż dotychczas środki na podniesienie produkcji rolniczej i zwiększenie pomocy dla wsi.

Przewiduje się wydatne zwiększenie nakładów inwestycyjnych na rozwój rolnictwa, które w 1955 r. będą o 45 proc. większe niż w 1953 r. Wzmocniona pomoc dla rolnictwa wyrazi się także w znacznym zwiększeniu dostaw środków produkcji dla rolnictwa, a więc maszyn, narzędzi rolniczych, nawozów sztucznych, środków ochrony roślin, a także materiałów budowlanych, zarówno dla sektora socjalistycznego, jak i dla gospodarki indywidualnej. Rozszerzona zostanie wydatnie pomoc agro- i zootechniczna. Wielkie znaczenie posiadać będzie stworzenie dodatkowych bodźców dla zwiększenia materialnego zainteresowania chłopów pracujących we włości produkcji rolniczej i jej towarowości. W tym celu wprowadza się zasadę, że przy wzroście produkcji rolniczej, która niewątpliwie będzie osiągnięta dzięki pomocy państwa, poziom dostaw obowiązkowych nie będzie powiększony. Powstałe w ten sposób nadwyżki chłopów będą mogli sprzedawać na rynku albo w drodze kontraktacji na dogodnych warunkach. Dostawy obowiązkowe będą obejmować zboża, ziemniaki, żywie i mleko i nie będą rozszerzane na inne produkty rolnicze. Równocześnie wprowadzone zostaną zmiany w systemie ulg i zamienników w dostawach obowiązkowych, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb gospodarstw małych i średnich. Prz-

widuje się m. in. zwolnienie gospodarstw do 1 ha z dostaw obowiązkowych żywa i mleka. Gospodarstwa do 3 ha, które nie posiadają krowy, jeśli podejmą wychów jałówek, będą zwolnione z dostaw mleka do czasu doprowadzenia przychowka do stanu mleczności.

Poważnym środkiem zwiększenia zainteresowania pracujących chłopów w rozwoju produkcji powinno się stać rozszerzenie systemu kontraktacji jako najdogodniejszej dla chłopów formy zbytu ich produktów. Temu celowi będzie również służyć rozszerzenie pomocy kredytowej dla małych i średniolich gospodarstw. Zostanie wydatnie powiększona pomoc gminnych ośrodków maszynowych dla małych i średniolich gospodarstw nie posiadających własnej siły pociągowej i narzędzi pracy.

Wreszcie przewiduje się znaczną poprawę zaopatrzenia wsi w artykuły gospodarstwa domowego i powszechnego użytku oraz rozszerzenie sieci punktów usługowych na wsi.

Tezy wskazują na szczególne zadania w dziedzinie organizacyjno-gospodarczego umocnienia spółdzielni produkcyjnych i zapewnienia warunków dalszego niustannego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej na terenie całego kraju na gruncie pełnej dobrowolności i w oparciu o rosnącą pomoc państwa ludowego. Dla wszechstronnego rozwoju produkcji w spółdzielniach produkcyjnych konieczne jest przede wszystkim zapewnienie szybkiego wzrostu hodowli, zwłaszcza bydła rogatego, udzielenie pomocy w budowie pomieszczeń dla pogłowia, w nabyciu materiału hodowlanego, w tej liczbie od nowowstępujących członków ze splota należności już w pierwszym roku, a także pomocy spółdzielcom nie posiadającym krow na działkach przysagrodowych w nabyciu krow lub jałówek. Przyłączenia te znacznie ułatwią młodym spółdzielniom start w zespołowym gospodarowaniu. Przewiduje się również ustalenie wymiaru dostaw obowiązkowych dla spółdzielni produkcyjnych w sposób zapewniający materialne zainteresowanie spółdzielców w dalszym wzroście produkcji.

Zrealizowanie zadań w dziedzinie wzrostu produkcji rolnej i hodowlanej, rozwoju produkcji w gospodarstwach indywidualnych, dalszego rozwoju i umocnienia spółdzielni produkcyjnych, usprawnienia pracy POM i rozwoju PGR-ów wymaga radykalnego podniesienia poziomu kierownictwa rolnictwem ze strony Ministerstwa Rolnictwa i Ministerstwa PGR, jak również przezdziwów wojewódzkich i powiatowych rad narodowych oraz podległej im służby rolnej i aparatu POM. Dotychczasowy poziom kierownictwa produkcją rolniczą był niezadowalający. Organy kierujące były często oderwane od terenu.

Wykonanie szerokiego programu podniesienia produkcji rolniczej stawia przed naszymi organizacjami i instancjami partyjnymi wiele odwoznych zadań. Wymaga to zmiany stylu i metod pracy partii na wsi, znacznego podniesienia poziomu pracy politycznej i organizacyjnej wśród mas pracujących chłopów, przewięzienia pokutujących jeszcze w niektórych ogniskach partyjnych błędnych koncepcji, wynikających z niedoceniaenia możliwości wzrostu produkcji gospodarstw indywidualnych

z niewłaściwego zrozumienia sojuszu robotniczo-chłopskiego. Wymaga to przezwyciężenia wszelkiego rodzaju lewackich i oportunistycznych wypaczeń, które godziły w politykę umacniania sojuszu robotniczo-chłopskiego i spójni między miastem i wsią. Wypaczenia te przejawiały się szczególnie w stosunku do chłopów gospodarujących indywidualnie. Wiadomo, że tu i ówdzie krążył fałszywy pogląd, jakoby wysiłki nad rozwojem spółdzielczości produkcyjnej uwalniały od troski o wzrost produkcji gospodarstw małych i średniolich. Mieliśmy też do czynienia z wypadkami naruszania zasady dobrovolności przy tworzeniu spółdzielni produkcyjnych, zastępowania pracy politycznej i wyjaśniającej biurokratycznym administrowaniem i komendowaniem, a z drugiej strony nieradkie były również wypadki oportunistycznego stosunku do kulackiego wysiłku, ulegania wpływom kulackim, niedostatecznego przeciwdziałania wrogiej akcji kulackiej przeciwko rozwojowi spółdzielczości produkcyjnej.

Wskazania VII plenum KC PZPR w sprawie pracy na wsi nie zostały w należytej mierze doprowadzone do świadomości wszystkich organizacji partyjnych i administracji państwowej, wskutek czego nie podjęto kroków dla ich pełnej realizacji.

Naczelny nakazem w pracy partyjnej jest niezłomne realizowanie w codziennej działalności wypróbowanej leninowskiej polityki sojuszu robotniczo-chłopskiego; silnie grzeć się o biodeję, zacierać się o średniakiem, konsekwentnie ograniczać i izolować kulaka. Wymaga to wzmocnienia troski o rozwój wydajności i dochodowości gospodarstw chłopów małych i średnich, skutecznej ich ochrony przed wściami kulackimi, budzenia ich aktywności politycznej i produkcyjnej. Wymaga to wszechstronnej pomocy produkcyjnej i ugruntowania wśród chłopów średniolich przekonania, że wielostronny rozwój ich gospodarstwa, szczególnie zaś hodowli, zapewni im szybszy wzrost dochodów i przyczyni się do wzrostu całej gospodarki narodowej. Wymaga to wreszcie niustannej czujności i paraliżowania wrogiej roboty kulackiej, zmierzającej do podważenia zaufania mas chłopskich do władzy ludowej i spółdzielczości produkcyjnej.

W parze z tym powinny iść wysiłki w kierunku umocnienia i dalszego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej.

Zadania te wymagają wzmocnienia pracy partyjnej na wsi, rozbudowy organizacji partyjnych, niustannego umacniania więzi z masami, ulepszenia pracy masowych organizacji działających na wsi, doskonalenia form kierownictwa organizacyjnego i pracy masowo-politycznej. Tym złożonym zadaniem nasze organizacje partyjne na wsi muszą podjąć się do końca. Wymaga to w szczególności awangardę wielkiego ruchu milionowych mas pracujących chłopów i robotników rolnych w walce o wszechstronny wzrost produkcji rolniczej. Nakreślony program rozwoju rolnictwa stanie się wyluzną działalnością dla wielomilionowej rzeszy chłopów pracujących, stanie się wspólną sprawą klasy robotniczej, mas chłopskich i inteligencji, sprawą ogólnonarodową.

Z pobytu muzyków polskich w Leningradzie

(f) MOSKWA (PAP) z Leningradu donosi agencja TASS, że przedstawiciele miejskich kół artystycznych spotkali się we wtorek z hawigami tam muzykami polskimi. Spotkanie odbyło się w sali koncertowej Filharmonii. W imieniu gospodarzy gości powitał jeden z najstarszych artystów Leningradu Iwan Jelefrow.

W odpowiedzi polski kompozytor i dyrygent profesor Stanisław Wisłocki podziękował za przyjazne przyjęcie.

Na zakończenie odbył się koncert.

SPARTAK — KRAKÓW 2:1

Rozegrany w Krakowie mecz piłkarski Spartak — reprezentacja Krakowa zakończył się zwycięstwem drużyny radzieckiej 2:1 (0:1).

Fakty i wnioski

Japońscy sojusznicy Pentagonu

W Waszyngtonie zakończyły się rozmowy między przedstawicielem reakcyjnego rządu japońskiego Hejato Heida, a zastępcą podsekretarza stanu dla spraw Dalekiego Wschodu, Robertsonem.

Komunikat ogłoszony po zakończeniu tych rozmów demaskuje zbrodnicze zamiary imperialistów amerykańskich i japońskich militarystów — przetranszowania Japonii w główne narzędzie amerykańskiej „polityki sily” na Dalekim Wschodzie. Z komunikatu wynika, że strony doszły do porozumienia w sprawie konieczności zwiększenia japońskich sił zbrojnych: „Japonia będzie czyniła dalsze wysiłki, aby przyspieszyć wzrost tych sił zbrojnych”. Stany Zjednoczone zaś „pomogą Japonii w tworzeniu japońskich sił zbrojnych” — głosi komunikat.

Remilitaryzacja Japonii postępuje od dawna. Dla nikogo nie jest tajemnicą, że tzw. japońskie korpusy policyjne są regularnymi jednostkami wojskowymi, wyposażonymi przez USA jak i przez japońskie zakłady zbrojeniowe w broń pancerną, artylerię, lotnictwo bombowe. Nie jest też tajemnicą, że te jednostki stworzone zostały na rozkaz USA i znajdują się pod ich rozkazami. Nowym momentem w tej sprawie jest tylko fakt, że jeśli dawniej Japonia remilitaryzowała się w miarę skrycie — to obecnie będzie czyniła to jawnie „w pełni praw”.

W agresywnych planach imperializmu amerykańskiego Japonia odkrywa w Azji podobną rolę, jaką odgrywała w Europie Niemcy zachodnie — tzn. rolę bazy agresji, zwróconej tutaj przeciwko Chińskiej Republice Ludowej, przeciwko ruchom wyzwoleniczym narodów Azji.

Zarówno przedstawiciele Waszyngtonu, jak i agenci Józefki nie mają żadnych złudzeń co do rzeczywistej postawy narodu japońskiego. Mają oni śliewo w pamięci cierpienia przeżyte podczas wojny i nie kwapią się zaspokoić apetytów Waszyngtonskich łowców taniego mięsa armatniego. By ostrożnie więc Japoncykrem remilitaryzacji, Amerykanie uciekli się do oszukiwania trziku. W komunikacie oświadczają oni, że do utworzenia japońskich sił zbrojnych, wojska amerykańskie zostaną rzekomo z Japonii wycofane.

Wątpliwe jest czy masy ludu japońskiego dadzą się wprowadzić w błąd tego rodzaju obietnicami. Wiedzą one wprawdzie, że generalowie i politycy amerykańscy woleliby w Azji woyować „rekami Ażiatów”. Ale wiedzą również o tym, że amerykańscy generalowie wolałi sam dopilnować, by zakupione przez nich „mięso armatnie” nie odmożliwo posłużenia.

Nowy krok w kierunku remilitaryzacji Japonii jeszcze bardziej wzmoże czujność narodu japońskiego i wszystkich narodów Azji, pragnących pokoju i niezawisłości narodowej.

Wiadomości sportowe

Piłkarze Spartaka wśród budowniczych Nowej Huty

„Wszędzie w Polsce czujemy się jak wśród bliskich i drogiej przyjaźni” — powiedział kierownik drużyny Spartaka z Katowic na spotkaniu piłkarzy radzieckich z budowniczymi i sportowcami Nowej Huty. Spotkanie to odbyło się w przeddzień meczu Spartak — repr. Kraków w ramach najbliższych kwalifikacji budowlanej do Kombinatów.

Sztangiści radzieccy gośćmi Stalingradu

Przebywając w Polsce drużyna radziecka w składzie: przysłała 3 bm do Stalingradu. Gości powita w serdecznych stowach przewodniczący WKKF Stachow. W odpowiedzi — kierownik drużyny radzieckiej Maksymow przekazał pozdrowienia dla sportowców i społeczeństwa Stalingradu po czym przedmówił rekordzista ZSRR, mistrz sportu — Medwediew.

Polska — Bułgaria w zapasach

W niedzielę 8 bm rozegrany został mecz w Warszawie między reprezentacją z Związku Radzieckiego i reprezentacją Polski i Bułgarii. Bułgarzy rozegrali ponadto kilka towarzyskich spotkań: 11 bm w Poznaniu, 13 bm w Stalingradzie i 13 bm w Krakowie.

Sportowcy radzieccy w Pradze

Do Pragi przybyła reprezentacja hokejowa Związku Radzieckiego oraz piłkarze Dynamo Moskwa. Hokejowe spotkanie z reprezentacją Czechosłowacji odbyło się w czwartek 5 listopada w Pradze, a piłkarzy również w czwartek 5 bm z reprezentacją czesko-słowacką w Brnie.

Szachowe mistrzostwo Polski

W Krakowie rozpoczął się turniej szachowy o mistrzostwo Polski. Biorą w nim udział w kolejniakach: Sosnowski, Ziemiński, Cielka, Łudczyszyn, Grabowski, Misiewicz, Kwapisz, Szapel, Grynfeld, Dworzynski, Barzucha, Gadałinski, Witkowski, Siłwa, Doda, Kwieciecki, Piater, Makarczyk i Szymanski.

Szachowe mistrzostwo Polski

W Warszawie zakończył się turniej szachowy o mistrzostwo Polski. Zwycięzcą został Sosnowski, który zdobył 10 punktów z 13 możliwych. Drugie miejsce zajął Ziemiński z 9 punktami, a trzecie Cielka z 8 punktami.

Sukcesami produkcyjnymi witają masy pracujące krajów obozu socjalizmu 36 rocznicę Wielkiego Października

Ulice Moskwy w odświętnej szacie

(f) MOSKWA (PAP). — Na ulicach i placach stolicy Związku Radzieckiego, w zakładach przemysłowych, biurach i urzędach, w uczelniach, w każdym domu i każdym mieszkaniu — wszędzie panuje nastrój przedświąteczny. Moskwa przybiera piękną szatę odświętną. Artysci i elektrotechnicy, dekoratorzy, robotnicy upiększają fronty domów i ulic. Najwspaniale udekorowany jest Plac Czerwony. Naprzeciw muru Kremleskiego znajduje się największy w Kraju Rad, Państwowy Dom Towarowy — tzw. GUM (od wyrazów Główny Uniwersalnyj Magazin). Orestaurowany niedawno gmach wygląda imponująco. Dekoracje gmachu Centralnego Telegrafu przedstawia historyczne uchwaly w sprawie dalszego rozwoju rolnictwa w ZSRR, radykalnego zwiększenia produkcji artykułów powszechnego użytku.

W klubach przyzakładowych i pałacach kultury stolicy

ZSRR trwają przygotowania do zabaw świątecznych.

CHINY

PEKIN (PAP). — Towarzystwo Przyjaźni Chińsko-Radzieckiej organizuje w zakładach przemysłowych, instytucjach, uczelniach i szkołach oraz jednostkach wojskowych zebrania z referatami i pogadankami, poświęconymi 36 rocznicy Rewolucji Październikowej.

CZECHOSŁOWACJA

PRAGA (PAP). — Dla uczczenia 36 rocznicy Wielkiego Października górnicy kopalni „Juliusz-3” zagłębia północno-czeskiego przekraczają co-

dzienne swe normy produkcyjne. Mistrzowie szybkościowego wierceńia szybow J. Szebek, K. Zawada i W. Kozla przebili ponad plan przeszło 50 metrów chodnika. Za ich przykładem idą brygady kierowane przez F. Gobiasa i W. Karlika, które codziennie wykonują 1,5 normy.

Załoga zakładów „Sazavan” wykonała w ciągu 10 dni z oszczędzonego surowca blisko 11 tys. par obuwiu dziecięcego.

WĘGRY

BUDAPEST (PAP). Załoga fabryki budowy wagonów „Ganz”, zaciągawszy wartość produkcyjną zobowiązała się przedterminowo wyprodukować szereg wagonów. Górnicy kopalni Nr 10 w m. Tababanya współzawodniczą z czechosłowackimi górnikami z m. Nitra. Dnia 2 bm. górnicy węgierscy zameldowali swoim przyjaciom z Czechosłowacji o przedterminowym wykonaniu październikowego planu produkcyjnego.

BULGARIA

SOFIA (PAP). Masowe współzawodnictwo na cześć rocznicy Października rozwinęły górnicy Marickiego Zagłębia Węglowego. We współzawodnictwie bierze udział 90 proc. robotników, inżynierów i techników tego zagłębia.

RUMUNIA

BUKAREST (PAP). Załogi wielu zakładów przemysłowych już wykonały plany roczne produkcji. Setki ton ropy naftowej ponad plan wydobyl naftowcy rumuńscy. Na poczet planu roku przyszłego pracują metalowcy i robotnicy zatrudnieni w fabrykach budowy maszyn. Pierwsze miejsce we współzawodnictwie październikowym wśród robotników przemysłu lekkiego zajmuje załoga bukarzeskiej fabryki konfekcji im. Gheorghiu-Deja. Pracuje ona już na poczet drugiej połowy listopada. 13 tys. metrów sukna najlepszego gatunku wyprodukowali ponad plan robotnicy fabryki sukna im. 6 Marca w Timiszoarze.

USA usiłują wykorzystać Triest dla agresywnych poczynań bloku atlantyckiego

Przemówienie wiceministra Wyszyńskiego w Radzie Bezpieczeństwa

(f) NOWY JORK (PAP). 2 bm. Rada Bezpieczeństwa wzniosła dyskusję nad sprawą mianowania gubernatora wolnego obszaru Triestu. Omawianie tej sprawy pod naciskiem mocarstw zachodnich zostało odroczone 20 października o 13 dni.

W chwili wzniesienia debaty przedstawiciel Grecji wystąpił z ponowną propozycją odroczenia dyskusji do 23 listopada. Sprzedził się temu przedstawiciel ZSRR A. Wyszyński. Stwierdził, że motywy zwolenników odroczenia sprowadzają się do tego, że powołują się oni na tożsamość między pięcioma państwami (USA, Anglia, Francja, Włochy i Jugosławia) rokowania, rzekomo w celu „pokojowego uregulowania” sprawy Triestu. Podkreślając, że nie jest wiadomo, jaki przebieg mają rokowania i na jaki temat się toczą, wiceminister Wyszyński stwierdził iż mocarstwa zachodnie wkroczyły na drogę gwałcenia traktatu z Włochami z 1947 r., i potwierdziwszy to-

powołanie w deklaracji trzech mocarstw zachodnich z 20 marca 1948 r. w sprawie przekazania całego wolnego obszaru Triestu Włochom — obecnie posunęły się jeszcze dalej, składając oświadczenie USA i Anglii z 8 października br. w sprawie podziału wolnego obszaru Triestu.

Podczas toczących się obecnie rokowań — kontynuował delegat radziecki — chodzi o to, aby ostatecznie pogrzebać traktat pokojowy z Włochami. Następnie mówca zaznaczył, że oświadczenie sekretarza stanu USA Dullesa złożone na konferencji prasowej w dniu 27 października br. całkowicie demaskuje prawdziwe motywy polityczne w sprawie odroczenia dyskusji nad problemem Triestu. Dulles — podkreślił A. Wyszyński — oświadczył wprost, że „nadszedł czas, kiedy Triest stał się czynnikiem, wpływającym na plany utworzenia mocnej obrony przeciwko komunizmowi w Europie południowej”. Tego rodzaju rozwiązanie problemu

Triestu, jakiego pragną mocarstwa, wcale nie odpowiada interesom ludności Triestu, interesom narodów włoskiego i jugosłowiańskiego. Ze słów Dullesa — kontynuował mówca — wynika, że jedyny interes Stanów Zjednoczonych polega na tym, aby wykorzystać Triest do walki przeciwko komunizmowi. Powołanie się przy tym Dullesa na potrzeby „obrony” ma charakter demagogiczny, ponieważ nie istnieje żadne zagrożenie. W ten sposób Dulles usiłował odwrócić uwagę opinii światowej od tego, na czym rzeczywiście należy skoncentrować uwagę.

Właściwym celem USA jest wykorzystanie obszaru Triestu jako jednego z ogniw łańcucha agresywnych poczynań bloku atlantyckiego.

Jeśli chodzi o sprawę uregulowania sporu między Włochami a Jugosławią, to istnieje w tym celu środek prawny — traktat pokojowy z Włochami.

Rząd radziecki — kontynuował A. Wyszyński — jest gę-

boko przekonany, że wystarczy w Radzie Bezpieczeństwa osiągnięciu porozumienia w takiej sprawie, jak nominacja gubernatora wolnego obszaru Triestu, aby stało się to dobrym początkiem pokojowego uregulowania, tych spornych problemów, które dzielą dziś Włochy i Jugosławię, jak również aby w drodze dalszej realizacji postanowień traktatu pokojowego, przyczynić się do utrwalenia pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego w Europie południowej, a tym samym w całej Europie i na całym świecie.

Delegat Grecji ponownie zabrał głos, domagając się odroczenia debaty nad sprawą mianowania gubernatora wolnego obszaru Triestu. Po krótkiej powtórnnej replice wiceministra Wyszyńskiego, przewodniczący Rady Bezpieczeństwa Floppenot (Francja) poddał propozycję grecką pod głosowanie. Została ona przyjęta 9 głosami. ZSRR głosował przeciwko propozycji, a przedstawiciel Libanu — powstrzymał się od głosu.

Właściwym celem USA jest wykorzystanie obszaru Triestu jako jednego z ogniw łańcucha agresywnych poczynań bloku atlantyckiego.

Jeśli chodzi o sprawę uregulowania sporu między Włochami a Jugosławią, to istnieje w tym celu środek prawny — traktat pokojowy z Włochami.

Kronika dyplomatyczna

Ambasador Nadzwyczajny i Pełnomocny Mongolskiej Republiki Ludowej w Polsce Daszjin Adhisiz złożył wizytę Przewodniczącemu Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie Jerzemu Albrechtowi. (PAP)

Na marginesie

Zasłużony plaszek

Niewiele jest ludzi na świecie, dla których sprawa pokojowa jest tak droga, jak dla amerykańskiego generała — Mistera George'a C. Marshalla. Przejawiało się to jasrawo np. w czasie ostatniej wojny światowej. Kiedy zaatakowane wojska hitlerowskie od Zachodu mogły przyspieszyć klęskę Hitlera, generał Marshall był jednym z tych, którzy gorąco nawoływał do zaniechania otwarcia drugiego frontu. Nienadził on widocznie nie tylko samego słowa „front”, ale i słowa „wojna” (czywiście wojna antyfaszystowska).

Miłość Marshalla do pokoju wzrosła się jeszcze bardziej po zakończeniu wojny. Doceniając to amerykańscy monopoliści planowali go ministrem wojny. Na tym to stanowisku Marshall dał po raz wtóry nieszlibe do wyświeglania do pokoju. Wyślib zbrojen, którego był jednym z inicjatorów, oraz liczenie wystąpienia nawołujące do agresji przeciwko Związkowi Radzieckiemu — oto próbki pokojowego zremosła Mistera Marshalla.

Wszystkie te pełne inelatywne posunięcia sprawiły, że wkrótce został on sekretarzem Stanu. Wtedy to zrodził się ów słynny plan nazwany jego imieniem. Plan Marshalla zwasilał znowu zachodnią Europę i pozwolił fundamenty pod agresywny „pak atlantycki”. Było więc to kolejne przedświąteczne pokojowe w całym tego słowa znaczeniu.

Starymi działaczem pokojową Marshall przeszedł wreszcie na emeryturę. O generale-robakku pokoju — prawie że zapomniano. Tak się przynajmniej wydawało do czasu, gdy — Przed kilku dniami Komitet Nagrody Nobla przyznał donosi z Kaesongu: 2 listopada na posiedzeniu sekretarza Wojskowej Komisji Repatriacyjnej przedstawiciel strony koreańsko-chińskiej plk. Ju Jon zwrócił uwagę strony amerykańskiej na trzy nowe wypadki pogwałcenia układu rozejmowego. W dniach 27, 29 i 30 października samoloty amerykańskie wlatnęły do obszaru powietrznego sfery dzia militaryzowanej.

Wszystkie te pełne inelatywne posunięcia sprawiły, że wkrótce został on sekretarzem Stanu. Wtedy to zrodził się ów słynny plan nazwany jego imieniem. Plan Marshalla zwasilał znowu zachodnią Europę i pozwolił fundamenty pod agresywny „pak atlantycki”. Było więc to kolejne przedświąteczne pokojowe w całym tego słowa znaczeniu.

Starymi działaczem pokojową Marshall przeszedł wreszcie na emeryturę. O generale-robakku pokoju — prawie że zapomniano. Tak się przynajmniej wydawało do czasu, gdy — Przed kilku dniami Komitet Nagrody Nobla przyznał donosi z Kaesongu: 2 listopada na posiedzeniu sekretarza Wojskowej Komisji Repatriacyjnej przedstawiciel strony koreańsko-chińskiej plk. Ju Jon zwrócił uwagę strony amerykańskiej na trzy nowe wypadki pogwałcenia układu rozejmowego. W dniach 27, 29 i 30 października samoloty amerykańskie wlatnęły do obszaru powietrznego sfery dzia militaryzowanej.

O pełne i terminowe wykonanie dostaw

Jeśli dobrze pracuje POM

SZCZECIN (kor. wł.). — Wszystkie 40 spółdzielni produkcyjnych, obsługiwanych przez POM w Nowogardzie w pełni wykonało swoje tegoroczne plany dostaw zboża państwu. Ten fakt zadecydował w poważnym stopniu o tym, że powiat Nowogard, jako drugi w woj. szczecińskim został zwolniony od miarek i odsypów.

Aktyw nowogardzkiego POM-u włożył wiele wysiłku, by znajdujące się w jego zasięgu działania spółdzielnie produkcyjne w terminie wykonały swoje obowiązki wobec państwa.

Oto np. w zarządzie spółdzielni produkcyjnej w Kościszkach panował pogląd, iż spółdzielnia ta nie jest w stanie wykonać w całości planu dostaw. Przy bliższym zbadaniu sprawy przez agronoma POM okazało się, że zarząd tej spółdzielni planował przetrzymać zbyt duże ilości zboża na wyżwienienie koni (blisko 30 kwintali zboża na 1 konia). Nadmierne ilości zboża planowały przetrzymać i dla pozostałego dobytku spółdzielczego. Przeprowadzono więc ponownie obliczenia, ustalono właściwe normy wyżywienia dla zwierząt. Wówczas okazało się, że spółdzielnia w Kościszkach może w pełni wykonać plan i jeszcze więcej zboża zostanie jej niż uprzednio planowała na dniówki obrachunkowe.

Wnio sytuacja była w spółdzielni produkcyjnej w Krzywacu. Zalegała ona nie tylko z dostawami zboża, ale opóźniała się również z szeregiem prac polowych, a m. in. z wykopkami. Powodem tego była zła organizacja pracy. Kierownik wydziału politycznego POM tow. Orła spowodował zorganizowanie ogólnego zebrania członków, poprzedzone zebraniem organizacji partyjnej. Na zebraniach tych dokładnie przeanalizowano wszystkie dotychczasowe braki i słabości, wyciągnięto odpowiednie wnioski na przyszłość. Wkrótce sytuacja w Krzywacu uległa zasadniczej poprawie: wykonano plan dostaw zboża, w terminie zakończono wykopy.

Wydział polityczny nowogardzkiego POM-u zwrócił baczną uwagę na mobilizację kobiet do pracy na zespolonych gospodarstwach M. in. w wyniku aktywnego udziału kobiet w wydziale politycznym w Krasnolęce, Trzechle i Białuniu nie tylko w terminie wykonały plany dostaw zboża, ale w porę i dobrze zakończyły wszystkie prace polowe.

Praca polityczna, jaką prowadzili aktywiści nowogardzkiego POM-u w okresie akcji dostaw, sprawiła, że w spółdzielniach produkcyjnych w Olechowie, Truskosławiu i Jenikowie powstały grupy kandydatek PZPR.

Trzeba stwierdzić, że KP w Nowogardzie ani na chwilę nie zapomina, że gospodarstwa, organizacyjna i polityczna sytuacja w spółdzielniach produkcyjnych w powiecie Łobez.

Wiele maszyn i urządzeń dostarczyły ostatnio budowniczym Nowej Huty również załogi Zakładów Mechanicznych im. Strzelczyka w Łodzi, Fabryka Srub i Nitów w Sportysku/KZwca, Zakładów Wytworczych Urzędów Termotechnicznych w Świebodzinie. Z zakładów przemysłu drobnego w ostatnim czasie załoga Mysłowickich Zakładów Metalowych Przemysłu Terenowego nadesłała transport woltmierzów i amperomierzów, a załoga Powiatow-

wych w głównej mierze zależy od pracy POM-u. Dlatego też sprawy POM-u dość często figurowały na porządku dziennym obrad egzekutywy KP. M. in. egzekutywa KP zwróciła uwagę dyrekcji POM, że agronomowie w niedostatecznym stopniu mobilizują spółdzielców do kiszienia pasz. W wyniku konkretnych zaleceń egzekutywy KP i w rezultacie ich realizacji przez aparat POM-owski, przeciętna ilość zakiszonych pasz w spółdzielniach produkcyjnych, obsługiwanych przez POM w Nowogardzie wzrosła w porównaniu do roku ubiegłego.

Nie wszędzie jednak komitety powiatowe należycie kierując pracą POM, nie wszędzie doceniają jego rolę w gospodarstwach, organizacyjnym i politycznym umacnianiu spółdzielni. W sposób bezmyślny postąpił KP w Gryfinie delegując wszystkich pracowników wydziału politycznego POM do pracy w gromadach. Spółdzielnie produkcyjne, znajdujące się w rejonie POM Gryfino pozbawione zostały opieki politycznej. M. in. z braku mobilizacji ze strony POM spółdzielnie produkcyjne w Węłtyniu i Bożymiu wciąż jeszcze zalegają z dostawami zboża. Podobne wypadki odrywania pracowników POM od ich zadań w spółdzielniach produkcyjnych ujawniają się również w powiecie Łobez.

Trzeba stwierdzić, że KP w Nowogardzie ani na chwilę nie zapomina, że gospodarstwa, organizacyjna i polityczna sytuacja w spółdzielniach produkcyj-

Przedstawiciel Polski dr Katz-Suchy wystąpił stanowczo przeciwko umieszczeniu na porządku obrad kwestii wysuniętej przez delegację USA. Wniosek delegacji USA — mówił dr Katz-Suchy — ocenić można jedynie jako próbę sabotażu w stosunku do jeńców wojennych sił zbrojnych ONZ.

Zagajając posiedzenie przewodnicząca Zgromadzenia Panów zaapelowała do delegatów, by przemawiali w sposób powściągliwy.

Przedstawiciel USA Lodge zignorował ten apel. Broniąc swego wniosku, pozwolił sobie na brutalne oszczerstwo wiceministra Wyszyńskiego, który w odpowiedzi na jego oszczerstwo przedstawił dowody na jego fałszywość.

Delegat ZSRR A. Wyszyński, odpowiadając Lodge'owi, podkreślił, że delegacja USA zgłosiła swój wniosek w zupełnie wyraźnym celu wywołaniu nowych komplikacji na drodze do pokojowego uregulowania kwestii koreańskiej, w interesie najbardziej reakcyjnych kół USA starających się przeszkodzić wysiłkom w kierunku powinięcia pokoju w Korei i na Dalekim Wschodzie.

Przedstawiciel Polski dr Katz-Suchy wystąpił stanowczo przeciwko umieszczeniu na porządku obrad kwestii wysuniętej przez delegację USA. Wniosek delegacji USA — mówił dr Katz-Suchy — ocenić można jedynie jako próbę sabotażu w stosunku do ONZ, próbę stordpowania wysiłków zmierzających do osłabienia napięcia międzynarodowego. Nie pierwszy raz zresztą ci, którzy organizowali agresję w Korei i odpowiedzialni są za masowe mordowanie jeńców chińskich i północno-koreańskich w obozach śmierci na Kożedo i Czeczdu i w innych katowniach, szerszą oszczerstwo na temat reakcyjnych okrucieństw żołnierzy Koreańskiej Armii Ludowej i ochotników chińskich wobec jeńców amerykańskich. Niekróć Departament Stanu chciał stopedować postęp na odcinku pokojowego uregulowania problemu koreańskiego, tylekroć usiłował zalać opinie publiczną powodnią tego rodzaju kłamstw i oszczerstw.

Delegat polski stwierdził, że i dzisiaj Departament Stanu ucieki się do tej metody w związku z oddźwiękiem narzuconej przez USA decyzji o wyłączeniu państw neutralnych z konferencji politycznej w sprawie Korei oraz dążenia USA do odwołania tej konferencji.

Większość Komisji z przedstawicielem USA na czele głosowała za wnioskami amerykańskimi. Przeciwno wnioskowi głosowali przedstawiciele ZSRR i Polski.

Tą samą większością głosów w wniosek delegata Anglii, po stanowiono nie przekazywać kwestii wysuniętej przez delegację USA do żadnej innej komisji, lecz zgłosić ją wprost na plenum Zgromadzenia Ogólnego amerykańskich. Niekróć Departament Stanu chciał stopedować postęp na odcinku pokojowego uregulowania problemu koreańskiego, tylekroć usiłował zalać opinie publiczną powodnią tego rodzaju kłamstw i oszczerstw.

Delegat polski stwierdził, że i dzisiaj Departament Stanu ucieki się do tej metody w związku z oddźwiękiem narzuconej przez USA decyzji o wyłączeniu państw neutralnych z konferencji politycznej w sprawie Korei oraz dążenia USA do odwołania tej konferencji.

Większość Komisji z przedstawicielem USA na czele głosowała za wnioskami amerykańskimi. Przeciwno wnioskowi głosowali przedstawiciele ZSRR i Polski.

Tą samą większością głosów w wniosek delegata Anglii, po stanowiono nie przekazywać kwestii wysuniętej przez delegację USA do żadnej innej komisji, lecz zgłosić ją wprost na plenum Zgromadzenia Ogólnego amerykańskich. Niekróć Departament Stanu chciał stopedować postęp na odcinku pokojowego uregulowania problemu koreańskiego, tylekroć usiłował zalać opinie publiczną powodnią tego rodzaju kłamstw i oszczerstw.

Delegat polski stwierdził, że i dzisiaj Departament Stanu ucieki się do tej metody w związku z oddźwiękiem narzuconej przez USA decyzji o wyłączeniu państw neutralnych z konferencji politycznej w sprawie Korei oraz dążenia USA do odwołania tej konferencji.

Większość Komisji z przedstawicielem USA na czele głosowała za wnioskami amerykańskimi. Przeciwno wnioskowi głosowali przedstawiciele ZSRR i Polski.

Maszyny i urządzenia dla Nowej Huty

Przodującą pozycję we współzawodnictwie o miano najlepszego dostawcy dla Nowej Huty zajmuje załoga huty „Zabrze”. Dotrzymuje ona stale terminów nadsyłania transportów, a w wielu wypadkach terminy te wyprzedza. W ostatnim okresie obok setek ton konstrukcji dla różnych obiektów Kombinat, ze stalownią na czele — huta „Zabrze” dostarczyła poważne ilości urządzeń dla rejonu wielkich pieców. Urządzenia te są już montowane.

Terminowo wypełniają również plany dostaw załogi huty „Pokoń” i huty im. F. Dzierżyńskiego. Załoga huty „Pokoń” dostarczyła ostatnio duże ilości rur dla rejonu aglomeracji, a załoga huty im. Dzierżyńskiego — urządzenia dla rejonu wielkich pieców.

Z huty im. 1 Maja w Gliwicach i z huty „Sosnowiec” nadeszły w ostatnim okresie transporty urządzeń dla zakładów mechaniczno-remontowych.

Z wrocławskiego „Pafawagu” przybyły nowoczesne wagony kolejowe, a z Fabryki Lokomotyw im. Dzierżyńskiego w Chrzanowie — parowóz.

Coraz lepiej wypełniają plan dostaw dla Nowej Huty: Fabryka Urządzeń Technicznych w Raciborzu i Mikołowski Zakłady Budowy Maszyn. Z zakładów tych nadeszły ostatnio poważne transporty maszyn i urządzeń dla nowobudującej koksowni.

Wiele maszyn i urządzeń dostarczyły ostatnio budowniczym Nowej Huty również załogi Zakładów Mechanicznych im. Strzelczyka w Łodzi, Fabryka Srub i Nitów w Sportysku/KZwca, Zakładów Wytworczych Urzędów Termotechnicznych w Świebodzinie. Z zakładów przemysłu drobnego w ostatnim czasie załoga Mysłowickich Zakładów Metalowych Przemysłu Terenowego nadesłała transport woltmierzów i amperomierzów, a załoga Powiatow-

wych Zakładów Metalowych Przemysłu Terenowego w Bezdziejach — transport ruszków żelaznych do tzw. kruszarek.

Załoga Poznańskich Stocznicy Rzecznych wysłała ostatnio przedterminowo do Nowej Huty pięć z kolei transport konstrukcji stalowych.

Załoga Stoczni Toruńskiej uzyskała sukcesy w realizacji dostaw konstrukcji stalowej dla Nowej Huty. Montaż drugiej i ostatniej części konstrukcji o wadze 74 ton, dzięki ofiarnej pracy brygad montażowych ZMP-owców Kazimierza Rygielskiego, Tadeusza Łyżwińskiego, wykonujących ponad 200 procent normy oraz spawaczkę Zofii Majdy i Wandy Ściągowej, został ostatnio ukończony na 19 dni przed terminem.

Pierwsza część konstrukcji o wadze 260 ton została wysłana poprzednio do Nowej Huty o 80 dni przed terminem. Zamówienie miało być wykonane do końca bież. roku. (PAP)

Związkowcy Wrocławia manifestują solidarność z uchwałami III Światowego Kongresu Związków Zawodowych

Dwanaście tysięcy związkowców manifestowało dnia 3 bm. w Hali Ludowej pełną solidarność mas pracujących Wrocławia z uchwałami III Światowego Kongresu Związków Zawodowych, uczestnicząc w spotkaniu z delegatami polskich związkowców na Kongres oraz delegatami związkowców z zagranicy.

W prezydium zasiadli przewodniczący CRZZ Wiktor Klośiewicz, przedstawiciele związkowców Brazylii, Kamerunu, Meksyku, Sudanu i Tunisu oraz przedstawiciele mas pracujących Wrocławia. Obradom przewodniczył przewodniczący ORZZ Loga Sowiński.

Obszerne sprawozdanie o przebiegu obrad Kongresu wygłosił przewodniczący delegacji polskiej Wiktor Klośiewicz.

Gorąco powitali uczestnicy spotkania przemówienie wiceprzewodniczącego SFZZ i przewodniczącego Brazylijskiej Konfederacji Pracy Luchesi Ramiro, przedstawiciela robotnika Kamerunu Jacques N'Goni, przedstawiciela Związku Zawodowego Chłopów i Robotników Rolnych Meksyku Macriama Rabadan i zastępcy sekretarza Związku Zawodowego Robotników Rolnych Sudanu Traore Biramy. Mówcy przekazali polskim towarzyszom zdrowienia i miłe powitania z swoich krajów.

Wśród burzliwych oklasków, 12 tys. związkowców uchwalała jednomyślnie rezolucję, w której m. in. czytamy: „My, zebrani we wrocławskiej Hali Ludowej mieszkańcy Wrocławia, deklarujemy swe pełne poparcie dla uchwał III Światowego Kongresu Zw. Zaw., który do historii światowego ruchu zawodowego wszedł już jako wielki kongres jedności”. (PAP)

Wszystkie te pełne inelatywne posunięcia sprawiły, że wkrótce został on sekretarzem Stanu. Wtedy to zrodził się ów słynny plan nazwany jego imieniem. Plan Marshalla zwasilał znowu zachodnią Europę i pozwolił fundamenty pod agresywny „pak atlantycki”. Było więc to kolejne przedświąteczne pokojowe w całym tego słowa znaczeniu.

Starymi działaczem pokojową Marshall przeszedł wreszcie na emeryturę. O generale-robakku pokoju — prawie że zapomniano. Tak się przynajmniej wydawało do czasu, gdy — Przed kilku dniami Komitet Nagrody Nobla przyznał donosi z Kaesongu: 2 listopada na posiedzeniu sekretarza Wojskowej Komisji Repatriacyjnej przedstawiciel strony koreańsko-chińskiej plk. Ju Jon zwrócił uwagę strony amerykańskiej na trzy nowe wypadki pogwałcenia układu rozejmowego. W dniach 27, 29 i 30 października samoloty amerykańskie wlatnęły do obszaru powietrznego sfery dzia militaryzowanej.

Wszystkie te pełne inelatywne posunięcia sprawiły, że wkrótce został on sekretarzem Stanu. Wtedy to zrodził się ów słynny plan nazwany jego imieniem. Plan Marshalla zwasilał znowu zachodnią Europę i pozwolił fundamenty pod agresywny „pak atlantycki”. Było więc to kolejne przedświąteczne pokojowe w całym tego słowa znaczeniu.

Starymi działaczem pokojową Marshall przeszedł wreszcie na emeryturę. O generale-robakku pokoju — prawie że zapomniano. Tak się przynajmniej wydawało do czasu, gdy — Przed kilku dniami Komitet Nagrody Nobla przyznał donosi z Kaesongu: 2 listopada na posiedzeniu sekretarza Wojskowej Komisji Repatriacyjnej przedstawiciel strony koreańsko-chińskiej plk. Ju Jon zwrócił uwagę strony amerykańskiej na trzy nowe wypadki pogwałcenia układu rozejmowego. W dniach 27, 29 i 30 października samoloty amerykańskie wlatnęły do obszaru powietrznego sfery dzia militaryzowanej.

Wszystkie te pełne inelatywne posunięcia sprawiły, że wkrótce został on sekretarzem Stanu. Wtedy to zrodził się ów słynny plan nazwany jego imieniem. Plan Marshalla zwasilał znowu zachodnią Europę i pozwolił fundamenty pod agresywny „pak atlantycki”. Było więc to kolejne przedświąteczne pokojowe w całym tego słowa znaczeniu.

KSIĄŻKA (

TEZY DO DYSKUSJI PRZED II ZJAZDEM PZPR PRZYJĘTE PRZEZ IX PLENUM KC PZPR

O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej.

1 Sojusz robotników i chłopów we wspólnej walce o obalenie panowania kapitalistów i obszarników, kierownicza rola klasy robotniczej w tym sojuszu zapewniły objęcie władzy przez masę ludową i dokonanie zasadniczych przeobrażeń społecznych.

Decydujący wpływ na nowe warunki życia i pracy chłopów mas pracujących miała likwidacja obszarnictwa a wraz z nim przeżytków feudalnych, likwidacja wielkiego i średniego kapitału, unarodowienie przemysłu, środków transportu, banków itp.

Władza ludowa przeprowadziła reformę rolną i zasiedlenie Ziemi Odzyskanych, w wyniku czego w ręce chłopów przeszło 6,1 mln. ha ziemi. Powierzchnia użytków rolnych przypadająca przeciętnie na głowę ludności chłopskiej zwiększyła się o około 60 proc. w porównaniu z 1938 r.

Władza ludowa przeprowadziła oddzielenie wsi i uwolniła chłopów od spłat za ziemię i związanych z tym długów hipotecalnych, które łącznie przed wojną pochłaniały około 1/3 dochodów pieniężnych wsi.

Usunięta została najcięższa dla mas pracujących zarówno w mieście jak i w wsi klęska kryzysów i stalego bezrobocia oraz przeludnienie wsi. Szybki rozwój przemysłowy kraju stworzył warunki dla odpływu tzw. „zbędnej” ludności wiejskiej do pracy w zajęciach poza rolnictwem, zwłaszcza w przemyśle i budownictwie.

Zasadnicze zmiany nastąpiły w strukturze klasowej wsi. Dzięki reformie rolnej i zagospodarowaniu Ziemi Odzyskanych zmniejszyła się poważnie na wsi liczba ludności bezrolnej i małorolnej a wzrosła znacznie liczba gospodarstw średniorolnych, których udział w produkcji towarowej rolnictwa stał się przeważający.

Wielkie rzesze bezrolnych nadzielono ziemią. Ograniczony został w poważnym miarze wyzysk kulacki. Zmieniły się od podstaw warunki życia i pracy wielomilionowych mas chłopstwa pracującego.

2 W ciągu 9 lat istnienia Polski Ludowej dokonano olbrzymiej pracy w dziedzinie odbudowy rolnictwa ze zniszczeń wojennych i stworzenia warunków dla jego dalszego rozwoju.

W oparciu o rosnącą pomoc państwa ludowego rozwija się coraz silniej aktywność pracujących chłopów, którzy podnoszą produkcję rolniczą, zwiększają jej towarowość, świadczą na rzecz odbudowy naszego przemysłu i wzmocnienia obronności kraju wnosząc swój wkład do umocnienia państwa ludowego na gruncie sojuszu robotniczo-chłopskiego, przyczyniając się w istotny sposób do rozwoju całej gospodarki narodowej, a tym samym i rolnictwa.

Wartość produkcji rolniczej na 100 ha użytków rolnych jest w 1953 r. wyższa o 22 proc. niż w 1938 r. Wartość produkcji rolniczej w przeliczeniu na mieszkańca kraju jest o ponad 30 proc. wyższa.

Zwiększona w porównaniu z okresem przedwojennym produkcja rolnicza jest osiągnięciem przy znacznie dziś mniejszej liczbie zatrudnionych w rolnictwie. Produkcja roślinna i hodowlana w przeliczeniu na jednego zatrudnionego w rolnictwie jest obecnie o około 80 proc. większa niż przed wojną.

Wzrost produkcji rolniczej stał się możliwy dzięki lepszemu zagospodarowaniu, zwiększeniu obszaru przypadającego średnio na jedno gospodarstwo, oraz zwiększeniu wydajności z hektara i zwiększeniu produktywności zwierząt.

Nastąpiła istotna zmiana struktury zasiewów w stosunku do okresu przedwojennego; zwiększył się udział zasiewów roślin najbardziej cennych dla gospodarki narodowej, jak pszenica, rośliny przemyłowe oraz pastewne.

Należy stwierdzić, że mimo wielokrotnie mniejszych zniszczeń po pierwszej wojnie, produkcja rolnicza w przeliczeniu na 1 mieszkańca kraju nie osiągnęła do 1939 r. poziomu sprzed I wojny światowej.

Jedynie w warunkach demokracji ludowej stało się możliwe osiągnięcie w Polsce tak szybkiego tempa odbudowy i rozwoju rolnictwa.

3 Pomoc państwa ludowego i klasy robotniczej okazywana chłopom pracującym w trudnym okresie odbudowy kraju, roznach aktywności twórczej mas chłopskich, rozwijanej na gruncie pogłębiającego się sojuszu robotniczo-chłopskiego w toku walki o władzę ludową i jej umocnienie — sprawiły, że rolnictwo szybko podniosło się z ruin i zniszczeń wojennych i w końcowym okresie odbudowy jego produkcja towarowa w zasadzie odpowiadała ówczesnemu zapotrzebowaniu.

W okresie odbudowy państwo ludowe, realizując konsekwentnie politykę sojuszu robotniczo - chłopskiego, okazało chłopom pracującym pomoc w odbudowie ich gospodarstw ze zniszczeń wojennych, w zasiedlaniu Ziemi Odzyskanych, w zagospodarowaniu gruntów uzyskanych z reformy rolnej. Istotne znaczenie dla szybkiej odbudowy wsi miała pomoc państwa w ziarnie siewnym, sile pociągowej, bydłach i budulecie oraz kredytach pieniężnych.

Jednocześnie rozwijała się spójna ekonomiczna między wsią i miastem w opar-

ciu o pomoc państwa dla rolnictwa i szybki rozwój najprostszych form ruchu spółdzielczego na wsi, jak spółdzielczość zaopatrzenia i zbytu, spółdzielnie kredytowe itp.

Wraz z polepszeniem ogólnych warunków życia mas pracujących w wyniku rewolucyjnych przeobrażeń społecznych — następował szybki wzrost dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego ludności wiejskiej.

4 Szybki proces przemysłowania kraju i rozbudowa gospodarki narodowej, wielkie osiągnięcia mas pracujących miast i wsi w dziedzinie politycznej, gospodarczej i kulturalnej, w walce o likwidację wiekowego zacofania, o postęp techniczny, o podniesienie poziomu sił wytwórczych narodu i jego zdolności obronnej — otworzyły nowy okres w życiu i rozwoju Polski Ludowej.

Państwo ludowe, prowadząc konsekwentnie politykę socjalistycznego przemysłowania kraju rozwijało i pogłębiało spójnię ekonomiczną między miastem i wsią, opierając ją w coraz większej mierze o dostawy środków produkcji dla rolnictwa, zapewniając rozwój jego mechanizacji, tworząc w ten sposób przesłanki stopniowej socjalistycznej przebudowy rolnictwa.

W 1953 r., w porównaniu z 1949 r., zwiększono dostawy maszyn i narzędzi rolniczych dla całego rolnictwa — indywidualnego i uspołecznionego łącznie 2,4 raza, a nawozów sztucznych — ponad półtora raza. Dokonano znacznego postępu w dziedzinie mechanizacji i elektryfikacji rolnictwa.

Przed ludnością wiejską, zwłaszcza małorolną, otworzyły się szerokie możliwości zarobków w przemyśle, budownictwie, leśnictwie, transporcie itp.

Realne dochody pieniężne i naturalne na głowę ludności rolniczej w 1953 r. w porównaniu z rokiem 1938 wzrosły o ponad 75 proc., a w porównaniu z rokiem 1949 o około 20 proc.

Równoległe ze wzrostem dobrobytu materialnego chłopów pracujących dokonywała się na wsi rewolucja kulturalna. Znajduje to wyraz w olbrzymim rozwoju szkolnictwa ogólnego i zawodowego, w otwarciu młodzieży chłopskiej szerokiego dostępu do szkół średnich i wyższych, w likwidacji analfabetyzmu i wroście czytelnictwa na wsi, w rozwoju urządzeń ochrony zdrowia, bibliotek, świetlic, kin wiejskich, radiofonizacji wsi, rozwoju sportu i młodzieżowych zespołów artystycznych, w ruchu upowszechnienia wiedzy rolniczej i wroście inicjatywy społecznej mas chłopskich.

5 Zasadniczym czynnikiem dla dalszego rozwoju rolnictwa staje się w tym okresie rozwój sektora socjalistycznego: spółdzielni produkcyjnych, państwowych ośrodków maszynowych i państwowych gospodarstw rolnych.

Powstało już około 8 tysięcy spółdzielni produkcyjnych, które gospodarują na około 1,4 mln. ha użytków rolnych. W ciągu krótkiego okresu istnienia dokonały one poważnego postępu w umocnieniu swej gospodarki, przy czym uzyskiwane przez nie plony zbóż są przeciętnie o 18 proc. wyższe niż w gospodarstwach indywidualnych.

Państwo zorganizowało ośrodki maszynowe, wyposażone w traktory i nowoczesne maszyny rolnicze. Liczba POM do końca 1953 roku przekroczyła 400.

W 1953 r. Państwowe Gospodarstwa Rolne gospodarują na około 2,5 mln. ha użytków rolnych. Silnie wzrósł udział Państwowych Gospodarstw Rolnych w produkcji towarowej rolnictwa. Podczas gdy w roku 1946 udział ten był zupełnie nikły, to w roku 1949 wyniósł on 6,9 proc. a w r. 1953 stanowił będzie około 15 proc.

Udział gruntów zagospodarowanych przez spółdzielnie produkcyjne i Państwowe Gospodarstwa Rolne wzrósł w ogólnej powierzchni użytków rolnych z 7,6 proc. w roku 1949 do 18,4 proc. w r. 1953. Rolnie udział sektora socjalistycznego w zaopatrzeniu ludności miast i przemysłu w produkty i surowce rolnicze.

6 Olbrzymie przeobrażenia, które dokonywały się na wsi polskiej, odbywały się w warunkach ostrej walki klasowej i zacieklego oporu klasy kapitalistów wiejskich — kulaków. Broniących swoich pozycji kulak, wspomaganą przez wszelkie ośrodki wrogie, uporczywie uświatlał przeciwdziałając regulując roli państwa ludowego w stosunkach gospodarczych między miastem i wsią, szerzyć spekulację, wywoływać wahania wśród chłopów średniorolnych. Władza ludowa w walce z kulactwem ograniczała możliwości kulackiego wyzysku, osłabiała jego pozycję i wpływy na wsi. Równocześnie rosła aktywność społeczno-polityczna biedoty wiejskiej i umacniał się sojusz klasy robotniczej z chłopami średniorolnymi.

7 W nowych warunkach stworzonych przez rozwijające się przemysłowanie kraju szybko wzrasta liczba ludności zatrudnionej poza rolnictwem oraz potrzeby materialne i kulturalne społeczeństwa. Wraz z tym zapotrzebowanie ludności na produkty rolnicze oraz zapotrzebowanie przemysłu na surowce rolne zaczęło coraz mocniej wyprzedzać podaż tych produktów i surowców przez indywidualną gospodarkę chłopską rozproszoną w po-

nad 3 milionach gospodarstw. W tych warunkach podjęto szereg środków dla wzmocnienia regulującej roli państwa w obrotach towarowych między miastem i wsią, w walce z kulactwem i spekulacją. Został rozwinięty system kontraktacji, zapewniający korzystne warunki produkcji rolnej i jej zbytu. Wprowadzone zostały dostawy obowiązkowe na ważniejsze artykuły rolne.

8 Zadania planu 6-letniego ustalone dla rolnictwa na okres 1950—1953 nie zostały w pełni wykonane.

Rozwój rolnictwa w ostatnich latach jest wyraźnie niedostateczny w stosunku do rozwoju przemysłu i rosnących potrzeb ludności pracującej.

Podstawowa niewspółmierność między wysokim tempem wzrostu przemysłu a zbyt powolnym tempem rozwoju rolnictwa została ponadto zaostrowana w ciągu ostatnich trzech lat wskutek wybitnie niesprzyjających warunków atmosferycznych.

O ile w okresie odbudowy rolnictwa wzrost produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych był szybki, to w następnym okresie zaznaczyło się wyraźnie zmniejszenie tempa wzrostu produkcji rolniczej w gospodarstwach indywidualnych i nastąpiło również pewne zahamowanie procesów inwestycyjnych w tych gospodarstwach.

Wyraźnie niewystarczająca jest produkcja zbóż i rozwój bazy paszowej, co utrudnia wzrost hodowli, odbija się ujemnie na zaopatrzeniu ludności i przemysłu w artykuły roślinne i hodowlane, a w latach nieurodzaju powoduje nawet konieczność importu zbóż i pasz. Niedostateczny rozwój produkcji zbóż wiąże się z niskim poziomem uprawy i pielęgnacji. Odbija się to na plonach, które w ostatnich latach nie wykazują znaczącego wzrostu i wahają się wokół 12,5 kwintala z hektara.

Przy poważnych osiągnięciach w zakresie pogłowia trzody chlewnej i owiec, pogłowie bydła rogatego pozostaje w tyle i nie osiągnęło poziomu przedwojennego.

Przy znacznym zwiększeniu powierzchni zasiewów roślin przemysłowych plony ich pozostają na zbyt niskim poziomie.

Jednym z niekorzystnych objawów w rozwoju rolnictwa jest nierównomierność wzrostu produkcji rolniczej w różnych rejonach kraju. Plony i produktywność hodowli w całych powiatach, a nawet w poszczególnych województwach kształtują się znacznie poniżej przeciętnego poziomu. Tempo wyrównywania tych różnic jest zbyt powolne.

9 Na niedostateczny rozwój produkcji rolniczej, zwłaszcza gospodarstw indywidualnych, nie pozostały bez wpływu zarówno słaba koncentracja wysiłków na tym odcinku, jako też braki i wypaczenia w realizacji polityki partii i rządu na wsi.

Utrudniały one zacieśnienie spójni gospodarczej między miastem a wsią i pogłębianie sojuszu robotniczo - chłopskiego. Wypaczenia te, przerażające niekiedy w jaskrawe nadużycie władzy i łamanie zasad praworządności ludowej, występują w działalności wielu ogniw partyjnych, państwowych i gospodarczych. W niektórych organach centralnych i terenowych przejawia się często oportunistyczna tolerancja i biurokratyczna niefrasobliwość wobec przejawów i faktów wypaczenia polityki Partii i Rządu Ludowego w stosunku do wsi, co niejednokrotnie wynika z niedoceniania wagi indywidualnej gospodarki chłopskiej i znaczenia produkcji tych gospodarstw dla całej gospodarki narodowej.

Zaniedbaniami w zakresie walki o wzrost produkcji w gospodarstwach indywidualnych sprzyjały pokutujące w wielu organizacjach partyjnych błędne poglądy, że wysiłki w dziedzinie rozwoju sektora socjalistycznego, a zwłaszcza spółdzielczości produkcyjnej zwalniają od konieczności troszczenia się o wzrost produkcji w gospodarstwach małorolnych i średniorolnych, że możliwości zwiększenia produkcji w gospodarstwach indywidualnych są już rzekomo wyczerpane.

Różne ognia partyjne i państwowe nie wykazywały często troski o wykorzystanie wszelkich możliwości wzrostu produkcji rolnej w gospodarstwach indywidualnych.

Jednocześnie wysiłki organizacji partyjnych i organów państwowych w zakresie organizacyjnym umocnienia i pomocy spółdzielniom produkcyjnym były wyraźnie niedostateczne.

Wbrew wskazaniam partii miały miejsce wypadki naruszenia zasady dobrowolności przy organizowaniu spółdzielni produkcyjnych, tworzenia spółdzielni bez należytego przygotowania politycznego i ekonomicznego - organizacyjnego. Z drugiej strony w wielu wypadkach nie przeciwdziałano dostatecznie wrogiej działalności kulacko - reakcyjnej, mającej na celu niedopuszczenie do powstania spółdzielni.

W niektórych ogniwach terenowych organizacji partyjnych i rad narodowych ujawnił się oportunistyczny stosunek do kulackiego wyzysku, uleganie wpływom kulakom, szkodliwa tolerancja wobec faktów niewykonywania przez gospodarstwa kulackie obowiązków wobec państwa. Równocześnie w działalności terenowego aparatu administracyjnego i organizacji

partyjnych występowały niejednokrotnie przejawy biurokratycznego odnośnienia się do potrzeb i bolączek chłopów pracujących, zastępowania pracy masowo-politycznej i konkretnego kierownictwa — komenderowaniem.

Zamiast prowadzonej przez partię polityki ograniczania wyzysku kulackiego, stosowano wobec gospodarstw kulackich w niektórych wypadkach posunięcia, które doprowadzały do ich upadku.

Przy ogólnej słuszności i sprawiedliwych zasadach wymiaru obowiązkowych dostaw, w praktyce miały miejsce często wypaczenia, polegające na mechanicznym ustalaniu wymiaru obowiązkowych dostaw bez uwzględnienia konkretnych warunków miejscowych.

Uchwały VII Plenum KC PZPR, wskazujące na konieczność wzmocnienia wysiłku w walce o umocnienie sojuszu robotniczo - chłopskiego i likwidacji wszelkich braków i wypaczeń w realizacji polityki partii na wsi, w walce o wzrost produkcji rolnej w gospodarstwach indywidualnych i w sektorze socjalistycznym, nie zostały w należytej mierze i z należytą ostrością doprowadzone do świadomości wszystkich organizacji partyjnych i administracji państwowej, wskutek czego nie zostały podjęte należyte środki dla ich pełnej i konsekwentnej realizacji.

10 Nadmierne pozostawanie w tyle produkcji rolnej, hamujące rozwój całej gospodarki narodowej i wzrost dobrobytu mas pracujących miast i wsi, winno być jak najszybciej przezwyciężone.

Rozwój socjalistycznego przemysłu stworzył bazę materialno - techniczną dla szybszego rozwoju rolnictwa, przy czym baza ta zwiększać się będzie z roku na rok. Jednocześnie rosną kadry specjalistów i organizatorów produkcji rolnej, kadry mechanizatorów rolnictwa, które w coraz większej mierze będą uzupełniały szeregi pracowników rolnictwa, zajętych bezpośrednio w produkcji.

W ciągu najbliższych 2 lat należy zapewnić wzrost produkcji rolnej o około 10 proc., a więc taki, jaki został osiągnięty w ciągu ubiegłych 4 lat.

Osiągnięcie zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej możliwe jest jedynie w drodze równoczesnego wykorzystania rezerwy produkcyjnych w indywidualnych gospodarstwach chłopskich, dalszego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej, a także rozwoju i umocnienia państwowych gospodarstw rolnych.

Wykonanie tego zadania nastąpić powinno przede wszystkim przez wzrost plonów i rozwój bazy paszowej, a także przez dalszy rozwój hodowli, zwłaszcza bydła rogatego i wzrost produktywności zwierząt.

Rozwój produkcji rolniczej powinien się łączyć z dalszym wzmocnieniem zdolności produkcyjnej gospodarstw małorolnych i średniorolnych, ze wzmocnieniem ich ochrony przed występującym w różnych formach wyzyskiem kulackim.

Należy nieustannie pamiętać o tym, że podstawową część produkcji rolniczej wytwarzają drobne indywidualne gospodarstwa chłopskie. Toteż pilnym zadaniem partii i władzy ludowej winno być skoncentrowanie wysiłków dla okazania większej pomocy indywidualnym gospodarstwom chłopów pracujących w podnoszeniu ich produkcji przy równoczesnym jak najwydatniejszym popieraniu spółdzielczości produkcyjnej i tworzeniu sprzyjających warunków dla dalszego szybkiego rozwoju socjalistycznych form gospodarki rolnej.

11 W celu osiągnięcia zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej konieczne jest wzmocnienie pomocy państwa dla rolnictwa. Powinna się ona wyrażać:

— w wydatnym zwiększeniu nakładów inwestycyjnych na rozwój rolnictwa, a zwłaszcza na mechanizację, meliorację i budownictwo gospodarcze. W 1955 r. państwowe nakłady inwestycyjne na rozwój rolnictwa powinny wzrosnąć o 45 proc. w porównaniu z 1953 r.;

— w znacznym zwiększeniu dostaw środków produkcji dla rolnictwa, a w szczególności maszyn, narzędzi rolniczych, nawozów sztucznych i środków ochrony roślin, a także materiałów budowlanych, zarówno dla sektora socjalistycznego jak i dla gospodarki indywidualnej;

— w znacznym rozszerzeniu pomocy agrotechnicznej i zootechnicznej;

— w podjęciu dodatkowych środków dla zwiększenia materialnego zainteresowania chłopów pracujących we wzroście produkcji rolniczej i jej towarowości;

— w zwiększeniu pomocy kredytowej dla małorolnych i średniorolnych chłopów, zwłaszcza na budownictwo gospodarcze i zakup inwentarza żywego;

— w bardziej wydatnej pomocy dla gospodarstw małorolnych, zwłaszcza nie posiadających własnej siły pociągowej i niezbędnych narzędzi pracy;

— w poprawie zaopatrzenia wsi w artykuły konsumcyjne i rozszerzeniu sieci punktów usługowych państwowych, spółdzielczych i rzemieślniczych, obsługujących wieś.

12 Dla osiągnięcia zamierzonego wzrostu produkcji rolniczej i należytego wykorzystania zwiększonej pomocy państwa dla rolnictwa konieczne jest:

— rozwinięcie twórczej inicjatywy, aktywności i wysiłków pracujących chłopów, członków spółdzielni produkcyjnych, pracowników państwowych gospodarstw rolnych i państwowych ośrodków maszynowych;

— dokonanie przełomu w stosunku organów partyjnych, państwowych i gospodarczych do zagadnień produkcji rolniczej i skoncentrowaniu ich wysiłków dla osiągnięcia postawionych zadań;

— podniesienie poziomu kierowania rolnictwem przez właściwe ministerstwa, terenowe instancje partyjne, rady narodowe oraz służbę rolną i zasilenie orga-

nów kierujących rolnictwem w wykwalifikowane i wypróbowane kadry;

— wzmocnienie walki przeciw wszelkim przejawom wypaczeń w realizacji polityki partyjnej na wsi, przejawom biurokratyzmu, łamania praworządności ludowej;

— zdecydowane i systematyczne zwalczanie wpływów kulackich, bezwzględne paraliżowanie wszelkich wrogich agentur;

— poważne wzmocnienie pracy masowo - politycznej i partyjno - organizacyjnej na wsi, zapewniające prawidłowe przeprowadzenie polityki partii opartej o niewzruszone zasady sojuszu robotniczo-chłopskiego.

1. Zadania w dziedzinie wzrostu produkcji zbóż, ziemniaków, roślin przemysłowych, warzyw i owoców

Należy stwierdzić, iż uprawa zbóż stanowiąca podstawowy dział produkcji rolnej rozwija się w sposób niedostateczny. W okresie 4 lat planu 6-letniego zbiory zbóż wzrosły średnio tylko o 6 proc. w stosunku do średniej za lata 1947 — 1949. W tym samym okresie zbiory gryki, prosa i innych upraw niezbędnych dla produkcji kasz pozostawały na tym samym poziomie względnie wykazywały tylko nieznaczny wzrost.

Zbiory ziemniaków, stanowiących ważny artykuł żywnościowy, podstawową uprawę paszową i cenny surowiec przemysłowy, wykazują również tylko nieznaczny wzrost.

Dużą nierównomierność wykazuje rozwój produkcji roślin przemysłowych. Przy osiągnięciu znacznego wzrostu zbiorów buraków cukrowych i tytoniu, zbiory roślin oleistych i włóknistych pozostają na niskim poziomie i w ostatnich latach nie wykazują postępu.

Również postęp w dziedzinie produkcji warzyw i owoców jest niedostateczny. Źródło niedostatecznego rozwoju produkcji roślinnej leży przede wszystkim w niskim poziomie agrotechniki, który powoduje niski stan plonów.

Nie są powszechnie stosowane takie elementarne zabiegi uprawowe jak podorywka bezpośrednio po zjeściu zbóż, orka z przedplużkiem i głębokie orki przedmowe pod zasiewy jare.

Uprawy przedmowe zazwyczaj są dokonywane nieterminowo, często bez uwzględnienia stanu gleby i wymagań danej rośliny.

W niektórych rejonach kraju nie stosuje się w pełni siewu rzędogowego, co prowadzi do znacznych strat w rezultacie większego zużycia materiału siewnego i obniżenia plonów.

Stopień wykorzystania traktorów oraz maszyn rolniczych jest niewystarczający — a jakość ich pracy jest często niezadowalająca.

Nawozy sztuczne nie są w pełni wykorzystane wskutek błędów dystrybucji i nieumiejętnego ich stosowania. W wysokim stopniu zaniedbana jest sprawa właściwego przechowywania i stosowania obornika, stanowiącego podstawowy czynnik nawożenia. Mimo pewnego postępu wysoce niedostateczne jest rozpowszechnienie wapnowania gleb kwaśnych. Niedostateczne jest również stosowanie nawozów zielonych szczególnie na glebach lekkich.

Poważne braki występują w zakresie pielęgnacji roślin a zwłaszcza roślin przemysłowych i warzyw. Dotyczy to w szczególności walki z chwastami.

Gospodarka nasienna jest niedostatecznie rozwinięta. Sieć gospodarstw nasiennej i reprodukcyjnych jest słabo zorganizowana. Poważne zaniedbania istnieją zwłaszcza w nasieniowaniu lnu i roślin oleistych, roślin motylkowych i traw.

Niedostateczna walka ze szkodnikami i chorobami roślin prowadzi do znacznego obniżenia plonów i pogorszenia jakości produkcji. Należy również stwierdzić, że niedostateczna jest walka z groźnym szkodnikiem ziemniaka — stonką.

Obok wymienionych wyżej braków, wpływających na obniżenie plonów, należy wskazać na poważne straty w zbiorach wynikające wskutek zaniedbań i opóźnień przy sprzycie.

Niewykorzystana rezerwa wzrostu produkcji rolnej są odłogi nieizlikwowane jeszcze do końca w niektórych rejonach kraju. Na podstawie oceny stanu produkcji rolnej i możliwości jej rozwoju ustala się na lata 1954 i 1955 następujące zadania:

a) osiągnąć w 1955 r. zbiory zbóż przewyższające zbiory z r. 1952 co najmniej o 600 tys. ton. W tym celu należy osiągnąć wzrost plonów zbóż przy jednoczesnym zwiększeniu produkcji najcenniejszego gatunku zboża — pszenicy; zwiększyć produkcję nasion kwalifikowanych tak, aby zapewnić w zasadzie zasiew całej powierzchni upraw zbóż ziarnem jakościowym;

b) zapewnić w 1955 r. wzrost plonów ziemniaków o 7—9 kwintali z hektara w stosunku do 1953 roku. Zwiększyć produkcję sadzeniaków kwalifikowanych o 40 proc., kładąc przede wszystkim nacisk na wzrost produkcji odmian wczesnych i odpornych na choroby. Rozszerzyć uprawę ziemniaków wokół wielkich miast i ośrodków — a w rejonach przetwórstwa ziemniaczanego wprowadzić wysokoskrobiowe odmiany przemysłowe;

c) podnieść plony buraków cukrowych, rozszerzyć uprawę i zwiększyć zbiory roślin włóknistych i oleistych. Osiągnąć przełom w produkcji lnu i rzepaku oraz zapewnić poprawę jakości włókna lniwego. Rozszerzyć zwłaszcza w PGR-ach i spółdzielniach produkcyjnych uprawę nowych odmian roślin oleistych, pomyślnie u nas zaaklimatyzowanych;

d) rozszerzyć uprawy i podnieść plony warzyw przede wszystkim w pobliżu wielkich miast i ośrodków uzdrowiskowych. Powiększyć znacznie produkcję warzyw wczesnych przez rozszerzenie gospodarki inspekcyjnej i cieplarnianej;

e) rozwinąć szeroką kampanię społeczną sadzenia drzew owocowych, zakładając nowe sady owocowe, znacznie poprawić pielęgnację drzew i krzewów owocowych. Dla wypełnienia wszystkich tych zadań są niezbędne:

— zasadna poprawa jakości uprawy ziemi i usprawnienie metod siewu, sadzenia i sprżętu,

— lepsze wykorzystanie i szersze stosowanie nawozów naturalnych i sztucznych,

— zasadnicza poprawa pielęgnacji i ochrony roślin,

— usprawnienie gospodarki nasiennej, — dalszy rozwój mechanizacji rolnictwa,

— zlikwidowanie do końca odłogów.

1 W celu zapewnienia poprawy jakości uprawy ziemi oraz usprawnienia metod siewu i sprżętu należy:

a) stosować w całym rolnictwie takie podstawowe zabiegi agrotechniczne w dziedzinie uprawy jak wczesne podorywki, orka z przedplużkiem, głęboka orka przedzimowa na całym areale pod zasiewy jare.

b) stosować powszechnie siew rzędogowy, oczyszczanie i zaprawianie ziarna siewnego, przestrzegając, aby wysiew i sadzenie odbywały się w ilościach wskazanych przez naukę rolniczą, dla sadzenia ziemniaków dobierać materiał z najbardziej urodzajnych i najstarszej uprawy wierzchołków pola.

c) rozpoczynać i kończyć prace uprawowe w terminach najbardziej właściwych, zalecanych przez naukę.

d) dokonywać — celem uniknięcia strat — sprżętu zbóż, ziemniaków i innych ziemniopłodów w możliwie najkrótszym czasie przede wszystkim przez pełne wykorzystanie maszyn żniwnych, a zwłaszcza kombajnów i snopowiązałek oraz konnych i ciągnikowych kopaczek do ziemniaków.

e) zapewnić przez odpowiedni instruktaż właściwe stertowanie zbóż, kopcowanie ziemniaków i innych okopowych, by w ten sposób uniknąć strat przy ich przechowywaniu,

f) stopniowo upowszechniać i wdrażać w produkcję rolniczą nowe, zalecane przez proudującą naukę zabiegi, jak siew ziarna wraz z granulowanym superfosfatem, siew krzyżowy zbóż, sadzenie ziemniaków systemem kwadratowo-gniazdowym itp.

2 W celu lepszego wykorzystania i szerszego stosowania nawozów naturalnych i sztucznych należy:

a) zapewnić lepsze przechowywanie i wykorzystywanie obornika oraz innych nawozów organicznych, rozszerzyć akcję zakładania nowych gnojowni w spółdzielniach produkcyjnych i gospodarstwach indywidualnych,

b) dążyć do coraz szerszego zakładania przyim kompostowych oraz wykorzystywania torfu zarówno na ściółkę, jak i dla kompostowania.

c) szerzej stosować nawozy zielone, zwłaszcza na glebach lekkich,

d) upowszechnić wapnowanie zakwaszonych gleb oraz racjonalne nawożenie ich nawozami sztucznymi i organicznymi.

e) w latach 1954 i 1955 zwiększyć dostawy nawozów sztucznych dla rolnictwa i osiągnąć w r. 1955 wzrost wartości tych dostaw o około 35 proc. w stosunku do r. 1953, w tym — nawozów azotowych — o około 50 proc., nawozów fosforowych — o około 23 proc. Osiągnąć w r. 1955 produkcję około 120 tys. ton 18-procentowych nawozów fosforowych granulowanych, których działanie jest znacznie bardziej skuteczne. W przodujących uspołecznionych gospodarstwach rolnych stosować mieszanie nawozów fosforowych z obornikiem lub kompostem. Rozwijać produkcję mączki fosforowej na bazie krajowych złóż fosforytów.

(Dalszy ciąg na str. 4)

TEZY DO DYSKUSJI PRZED II ZJAZDEM PZPR PRZYJĘTE PRZEZ IX PLENUM KC PZPR

O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej

(Dalszy ciąg ze str. 3)

Ministerstwo Przemysłu Maszynowego powinno dla mechanizacji robót pracochłonnych przy stosowaniu nawozów naturalnych zwiększyć produkcję roztrząsaczy obornika, a dla usprawnienia stosowania nawozów sztucznych — rozpocząć produkcję siewników kombinowanych dla wysiewu zbóż i nawozów.

Ministerstwo Rolnictwa powinno zapewnić rozszerzenie zakresu badań w celu określenia potrzeb nawozowych poszczególnych terenów kraju. W oparciu o sieć swych placówek i instruktorów wino ono wydać konkretne zalecenia agrotechniczne w sprawie techniki nawożenia oraz w sprawie upraw, pod które należy w pierwszej kolejności stosować wapno wanie gleby. Począwszy od r. 1954, Ministerstwo Rolnictwa winno systematycznie rozszerzać sieć chemicznych stacji rolniczych.

3 W celu polepszenia pielęgnacji roślin oraz wzmocnienia ich ochrony należy:

- zwrócić szczególną uwagę na dokonywanie takich zabiegów jak bronowanie pszenicy wiosną, zasilanie pogłównie żółtymi nawozami azotowymi, kilkakrotne redniecie ziemniaków, staranne opielanie — szczególnie roślin przemysłowych i warzyw,
- wzmocnić walkę z zachwaszczeniem pól, które przyjęło znaczne rozmiary i powoduje wielkie straty; zwiększyć produkcję środków chemicznych do walki z chwastami,
- dla mechanizacji pracochłonnych zabiegów przy pielęgnacji roślin znacznie zwiększyć produkcję opylaczy, obsypników oraz narzędzi zawieszanych do upraw międzyrzędowych,
- rozszerzyć i wzmocnić walkę ze szkodnikami roślin, rozbudować służbę ochrony roślin, nadać jej szersze uprawienie i powiązać ją z przodownikami ochrony roślin w gromadach. Nadać walce ze stonką ziemniaczaną charakter ogólnokrajowej mobilizacji, przy czym znacznie zwiększyć uzbrojenie w sprzęt i zaopatrzenie w środki do zwalczania stonki. Zwiększyć poważnie produkcję środków ochrony roślin, zwłaszcza Azotolu — przy poprawie ich jakości,
- w latach 1954—1955 znacznie zwiększyć — w szczególności w zakładach podległych Ministerstwu Przemysłu Drobno- i Rzemiosła — produkcję opylaczy lek- kich — do około 35 tys. sztuk w 1955 r. i opryskiwaczy lekkich do około 35 tys. sztuk w 1955 r., przyspieszyć uruchomienie seryjnej produkcji opryskiwaczy i opylaczy ciężkich, uruchomić w zakładach podległych Ministerstwu Przemysłu Maszynowego produkcję opylaczy i opryskiwaczy, zawieszanych.

4 W celu usprawnienia gospodarki nasiennej i zapewnienia zaopatrzenia całego rolnictwa w nasiona kwalifikowane należy:

- rozbudować organizację nasiennej, rozwijać sieć stacji selekcyjnych gospodarstw nasiennej i reprodukcyjnych, stacji oceny odmian i oceny nasion,
- rozwinąć kontraktację nasiennej, zakładać pola nasienne w spółdzielniach produkcyjnych, organizować bloki nasienne w gospodarstwach indywidualnych. Zaliczać dostawy nasion kwalifikowanych od gospodarstw indywidualnych i od spółdzielni produkcyjnych na poczet dostaw obowiązkowych na bardziej korzystnych warunkach. Zwiększyć ilość punktów oczyszczania nasion przy gminnych spółdzielniach i GOM,
- rozwinąć w instytutach i stacjach selekcyjnych hodowlę nowych urodzajnych odmian zbóż i plennych, odpornych na

choroby i szkodniki sadzeniaków, a także wyprodukować w możliwie krótkim czasie odpowiednią ilość elit i superelit roślin włóknistych, oleistych, motylkowych i warzyw,

- dla zabezpieczenia na wypadek nieurodzaju przystąpić w 1954 r. do tworzenia Państwowej Rezerwy Nasiennej.

Ministerstwo Rolnictwa winno opracować projekt ustawy nasiennej regulującej między innymi zasady prowadzenia państwowego rejestru odmian i zabezpieczenie praw autorskich hodowców nasion.

5 W celu zapewnienia dalszej mechanizacji produkcji roślin uprawnych należy:

- zwiększyć zaopatrzenie rolnictwa w maszyny i narzędzia rolnicze.

W roku 1955 produkcja maszyn i narzędzi dla rolnictwa winna wzrosnąć prawie dwukrotnie w porównaniu z 1953 r. Dostawy siewników winny wzrosnąć o około 34 proc., sadzarek do ziemniaków dwu i półkrotnie, kopaczek do ziemniaków prawie dwu i półkrotnie, worywaczy do buraków przeszło trzykrotnie,

- znacznie zwiększyć stopień wykorzystania ciągników i maszyn rolniczych i szerzej stosować system agregowania maszyn w PGR-ach i POM-ach,
- zwrócić szczególną uwagę na mechanizację upraw międzyrzędowych i w tym celu znacznie zwiększyć zaopatrzenie w narzędzia zawieszane do upraw międzyrzędowych,
- uruchomić produkcję wysokowydajnych maszyn dla sprzętu zbóż, oraz dla mechanizacji upraw i sprzętu okopowych i roślin przemysłowych.

W szczególności podjąć w Ministerstwie Przemysłu Maszynowego produkcję kombinów zbożowych, sadzarek do kwadratowo-gniazdowego sadzenia ziemniaków, przygotować uruchomienie produkcji kombinów ziemniaczanych,

- osiągnąć znaczną poprawę jakości maszyn i narzędzi rolniczych produkowanych w zakładach Ministerstwa Przemysłu Maszynowego i Ministerstwa Przemysłu Drobno- i Rzemiosła,
- zwiększyć zaopatrzenie w części zamienne dla traktorów i maszyn rolniczych oraz usprawnić dystrybucję części zamiennych.

6 W celu wykorzystania wszystkich możliwości rozszerzenia powierzchni zasiewów i pełniejszego wykorzystania gruntów ornych należy:

- do końca 1955 r. zapewnić pełne wykorzystanie wszystkich gruntów uprawnych,
- podjąć prace nad kompleksowym zagospodarowaniem terenów rzadziej załudnionych i pozbawionych odpowiednich budynków mieszkalnych i zabudowań gospodarczych.

Ministerstwo Rolnictwa łącznie z Ministerstwem PGR winno zapewnić pełniejsze zagospodarowanie wschodnich obszarów Lubelszczyzny i wschodniej części woj. rzeszowskiego, stwarzając odpowiednie warunki dla osadników — chłopów i robotników rolnych,

- znacznie wzmocnić kampanię osiedleńczą na poszczególnych terenach Ziemi Odzyskanych. W okęgach rolniczych, gdzie istnieją jeszcze na wsi pewne nadwyżki siły roboczej, wzmocnić akcję propagandową i organizacyjną dla znacznego rozszerzenia osadnictwa.

zbiórach siana, ziemniaków, zleonek z powodu ich nieterminowego sprzętu, niewłaściwego przechowywania i nieracjonalnego skarmiania.

Na stan produkcji zwierzęcej ujemnie wpływa również niski jeszcze poziom obsługi zootechnicznej.

Hodowla zarodowa jest jeszcze słabo rozwinięta, niedostateczna jest ilość punktów kopulacyjnych i jakość rozplodników na tych punktach. Mimo poważnych osiągnięć w dziedzinie profilaktyki i lecznictwa weterynaryjnego poziom ich nie zapewnia w pełni skutecznej walki z chorobami zakaźnymi. Poważne szkody przynoszą często występujące wypadki jałowoci u krów, a także choroby młodoży i duża ilość padnięć, zwłaszcza prosiąt.

Na podstawie oceny stanu hodowli i możliwości jej rozwoju należy ustalić na lata 1954—1955 następujące zadania:

- zwrócić szczególną uwagę na szybsze podnoszenie pogłowia bydła rogatego, uzyskanie większej mleczności krów, zwiększenie przeciętnej wagi i poprawę jakości bydła rzeźnego.
- Podnieść stan pogłowia bydła do 7,9 — 8,1 miln. szt., tj. o 7 — 10 proc. w porównaniu z r. 1953 i osiągnąć w r. 1955 przeciętnie w kraju co najmniej 26 krów na 100 ha użytków rolnych.
- osiągnąć zwiększenie pogłowia trzody chlewniej do 10,6—11,1 miln. szt., tj. o 10—15 proc. w porównaniu z r. 1953 zapewniając jednocześnie właściwy udział ilości macior w całości pogłowia.
- zapewnić dalsze wysokie tempo przyrostu pogłowia owiec, rozszerzając ich hodowlę na tereny, w których hodowla ta jest słabo rozwinięta. Pogłowia owiec winno wzrosnąć w r. 1955 do 4,2—4,3 miln. szt., tj. o około 25 proc. w porównaniu z r. 1953. Jednocześnie należy zapewnić poprawę wydajności i jakości wełny.

Dla osiągnięcia zamierzonego wzrostu pogłowia zwierząt i podniesienia ich produktywności niezbędne są:

- znaczny rozwój bazy paszowej oraz zasadnicze polepszenie wykorzystania paszy,
- usprawnienie gospodarki zarodowej,
- poprawa obsługi zootechnicznej,
- poprawa ochrony weterynaryjnej zwierząt,
- zwiększenie budownictwa pomieszczeń gospodarskich,
- postęp w mechanizacji prac hodowlanych.

1 W celu zapewnienia odpowiedniej ilości pasz dla potrzeb hodowli należy:

- osiągnąć — w ciągu kilku lat ulepszenie rasowych właściwości zwierząt hodowlanych i uzyskać dzięki temu wyższą mleczność krów, szybszy przyrost wagi, zwiększoną płodność zwierząt.

Wymaga to znacznego rozszerzenia sieci gospodarstw zarodowych w państwowych gospodarstwach rolnych i ferm hodowli zarodowej w spółdzielniach produkcyjnych. Niezbędne jest również rozwinięcie hodowli zarodowej w gospodarstwach indywidualnych w oparciu o bardziej korzystne warunki kontraktacji przychówku i zwiększoną pomoc dla hodowców sztuk zarodowych, zwłaszcza dla właścicieli rozplodników.

Niezbędne jest zwrócenie uwagi na podniesienie jakości pogłowia koni, a szczególnie na hodowlę koni roboczych wysokiej jakości.

- sieć stacji kopulacyjnych z uwzględnieniem potrzeb gospodarstw indywidualnych winna być znacznie rozbudowana.

W roku 1955 należy osiągnąć stan uznanych rozplodników: buhajów 62 tys. szt., ogierów 8 tys. szt., knurów około 33 tys. szt., tryków około 45 tys. szt. Rozszerzyć należy także sieć stacji sztucznego unasiennienia.

4 Dla rozszerzenia i usprawnienia ochrony weterynaryjnej należy:

- znaczenie wzmocnić działalność służby weterynaryjnej i szeroko prowadzić akcję profilaktyczną,
- znacznie rozbudować sieć lecznic, przychodni i punktów weterynaryjnych,
- zwiększyć produkcję szczepionek i surowic niezbędnych do fozerzenia szczepień ochronnych, szczególnie przeciwko pomorowi i różycy,
- wzmocnić walkę z jałowocią krów i wprowadzić bezpłatne jej leczenie przez państwową służbę weterynaryjną.

5 Dla uzyskania postępu w mechanizacji prac hodowlanych w spółdzielniach i państwowych gospodarstwach rolnych niezbędne jest podjęcie szeregu środków technicznych i organizacyjnych.

Ministerstwo Przemysłu Maszynowego i Ministerstwo Przemysłu Drobno- i Rzemiosła winno rozszerzyć produkcję maszyn z napędem mechanicznym dla przygotowania pasz, samoczynnych poideł, prostych urządzeń transportowych dla obór i chlewni itd. oraz podjąć produkcję elektrycznych dojarok.

II. Zadania w dziedzinie wzrostu hodowli i rozwoju bazy paszowej

W naszym rolnictwie istnieją poważne rezerwy dla szybkiego wzrostu produkcji pasz i podniesienia ilości i jakości pogłowia.

Rezerwy te były jednak dotąd niedostatecznie wykorzystywane.

Stan ten wpłynął niekorzystnie na rozwój hodowli w okresie ostatnich lat, zwłaszcza na hodowlę bydła rogatego.

Od 1949 r. pogłowia bydła wzrosło o około 4 proc.

Mimo zwiększenia mleczności krów w stosunku do okresu przedwojennego, pozostaje ona jeszcze na stosunkowo niskim poziomie.

Srednia waga bydła przekroczyła dość znacznie poziom przedwojenny, ale wzrost ten jest jednak jeszcze niedostateczny.

Pogłowia trzody chlewniej mimo znacznego wzrostu w stosunku do r. 1949 i prze-

wały obowiązkowe dostawy w pełni, terminowo i sprawnie.

Organizacje partyjne i rady narodowe winny wzmocnić wysiłki w kierunku osiągnięcia pełnego i terminowego wykonywania obowiązkowych dostaw stanowiących ważny element spójni ekonomicznej między miastem i wsią.

2 Dla rozwoju kontraktacji jako najdogodniejszej dla chłopów formy zbytu ich produktów należy:

- zwiększyć kontraktację trzody chlewniej mięsno-słoninowej z 1 miliona sztuk w roku 1953 do 1,4 miln. sztuk w roku 1954,
- zwiększyć kontraktację prosiąt i warchlaków w roku 1954 z 100 tys. sztuk w roku 1953 do 300 tys. sztuk w roku 1954,
- zwiększyć kontraktację młodego bydła przez gospodarstwa małorolne i średniorolne rozszerzyć kontraktację cielczek użytkowych, pochodzących od krów o sprawdzonej wysokiej użyteczności, obejmując nią 75 tys. cielczek w r. 1954 i 100 tys. cielczek w r. 1955.

3 W dziedzinie podatków należy:

- zmniejszyć poczynając od roku 1954 progresję podatkową dla gospodarstw chłopskich na niektórych słabiej zagospodarowanych terenach,
- wprowadzić indywidualne ulgi podatkowe dla gospodarstw, których stan zagospodarowania jest szczególnie słaby i które zobowiązały się do osiągnięcia w określonym terminie właściwego stanu zagospodarowania.

4 W celu rozszerzenia pomocy kredytowej dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych należy:

- zabezpieczyć udzielanie kredytów na zakup krów i jałówek przede wszystkim gospodarstwom nie posiadającym krów,
- zapewnić gospodarstwom małorolnym i średniorolnym kredyty dla budowy pomieszczeń dla inwentarza, przy czym uprzywilejować należy gospodarstwa prowadzące hodowlę zarodową oraz podejmujące się wychowu na podstawie kontraktacji,
- zwiększyć kredyty na rozwój upraw specjalnych, zakup nawozów itp.
- zwiększyć znacznie bankowe kredyty inwestycyjne dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych, usprawnić pracę Narodowego Banku Polskiego i gminnych kas spółdzielczych w zakresie kredytowania wsi.

5 Dla umożliwienia gospodarstwom indywidualnym podejmowania w szerszej mierze niż dotąd budownictwa gospodarczego oraz dokonywania remontów zabudowań należy obok pomocy kredytowej zwiększyć w roku 1955 sprzedaż materiałów budowlanych dla wsi o ok. 65 proc. w porównaniu z rokiem 1953.

Należy rozwinąć szeroko produkcję materiałów budowlanych na potrzeby wsi przez przemysł terenowy, uruchomić nieczynne w chwili obecnej male cegielnie, betoniarnie itd.

6 Dla zapewnienia lepszej obsługi gospodarstw chłopów pracujących przez GOM i POM należy:

- zwiększyć ilość Gminnych Ośrodków Maszynowych, zwłaszcza na terenie województw centralnych i wschodnich,
- zwiększyć zaopatrzenie GOM-ów w maszyny rolnicze, zwłaszcza siewniki zbożowe, maszyny żniwne, kosiarke, kopaczki i agregaty omlotowe, lekką aparaturę do ochrony roślin oraz zorganizować przy GOM punkty czyszczenia nasion. W rejonach gdzie brak jest Państwowych Ośrodków Maszynowych zorganizować brygady wyposażone w traktory, stacjonowane przy GOM,
- zwrócić szczególną uwagę na rozbudowę kuźni i warsztatów pomocniczych GOM i zapewnić ich właściwe wyposażenie,
- rozszerzyć zakres pomocy sąsiedzkiej i powiązać ją z pracą GOM, by umożliwić korzystanie z maszyn GOM chłopom małorolnym i średniorolnym nie posiadającym koni,

III. O środkach pomocy dla rozwoju produkcji w gospodarstwach indywidualnych

Przed indywidualnymi gospodarstwami chłopskimi stają poważne zadania szybkiego rozwoju ich produkcji roślinnej i hodowlanej. W gospodarstwach tych istnieje jeszcze poważne rezerwy produk-

cyjne. Wykorzystanie tych rezerw przez chłopów pracujących przyniesie gospodarce narodowej wzrost produkcji rolniczej, a właścicielom tych gospodarstw zapewni wzrost dochodów.

(Dalszy ciąg na str. 5)

TEZY DO DYSKUSJI PRZED II ZJAZDEM PZPR PRZYJĘTE PRZEZ IX PLENUM KC PZPR

O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej

(Dalszy ciąg ze str. 4)

e) zapewnić stałą kontrolę terenowych rad narodowych nad pracą GOM,

f) stworzyć przy GOM społeczne komitety, które będą czuwały nad właściwym przydziałem i wykorzystaniem sprzętu,

g) wydatnie zwiększyć pomoc okazawaną przez POM gospodarstwom indywidualnym,

h) zmienić opłaty w GOM i POM, by bardziej chętnie korzystanie z ich usług chłopom małorolnym i średniorolnym.

7 Dla polepszenia zaopatrzenia gospodarstw indywidualnych w środki produkcji należy:

a) zwiększyć zaopatrzenie gospodarstw indywidualnych oraz GOM w maszyny i narzędzia rolnicze w szczególności: w siewniki z 6,5 tys. szt. w 1953 r. do 13 tys. szt. w 1955 r., w kopaczki z 8 tys. szt. do 18 tys. szt., w parniki z 38 tys. szt. do 75 tys. szt., w obrysiki z 27,5 tys. szt. do 74 tys. szt., pielniki konne z 8 tys. szt. do 23 tys. szt., w kultywatory z 17 tys. szt. do 20 tys. szt.

Ministerstwa Przemysłu Maszynowego, Hutnictwa, Przemysłu Drobno- i Rzemiosła zabezpieczyć uruchomienie ponadto dodatkowej produkcji narzędzi rolniczych i części zamiennych w zakładach o innym kierunku produkcyjnym,

b) zwiększyć sprzedaż gospodarstwom indywidualnym nawozów sztucznych w r. 1955 w stosunku do roku 1953 o około 40 procent,

c) zwiększyć poważnie zaopatrzenie gospodarstw indywidualnych w gwoździe, bednarkę, obręczówkę, konwie, uprzęż, rzemień, drewno opałowe, lopaty, szpadle, łańcuchy itp.,

d) znacznie usprawnić zaopatrzenie istniejących kuźni w paliwo i żelazo oraz powiększyć w możliwie krótkim czasie sieć kuźni, udzielając w tym celu pomocy zarówno spółdzielniom pracy, jak i indywidualnym rzemieślnikom,

e) wykorzystać wszystkie możliwości znacznego poprawienia i usprawnienia zaopatrzenia wsi przez rozwój produkcji państwowego i spółdzielczego przemysłu terenowego i prywatnego rzemiosła w szczególności — produkcji narzędzi i materiałów niezbędnych w gospodarstwie wiejskim dla celów produkcyjnych i gospodarstwa domowego, a zwłaszcza wozów, części do wozów, kół, uprzęży, grabi, różnych wyrobów z drzewa, naczyń glinianych, powozów itp.

8 Dla usprawnienia handlu na wsi i polepszenia zaopatrzenia wsi w artykuły konsumcyjne należy:

a) poważnie zwiększyć przydziały dla wsi artykułów konsumcyjnych uwzględ-

IV. Zadania w dziedzinie dalszego rozwoju i umocnienia spółdzielni produkcyjnych

Slusna linia partii zmierzająca do rozwijania zespołowych form gospodarki w rolnictwie, doprowadziła już do stworzenia poważnej liczby spółdzielni produkcyjnych, które mimo krótkiego okresu istnienia, wykazały w praktyce wyższość gospodarki socjalistycznej w rolnictwie nad gospodarką indywidualną.

Młody ruch spółdzielczości produkcyjnej w Polsce ma już za sobą poważne osiągnięcia. Spółdzielnie produkcyjne uzyskały plony zbóż przeciętnie o 18 proc. wyższe niż w gospodarce indywidualnej i znacznie rozwinęły hodowlę bydła, trzody chlewnej i owiec. W spółdzielniach, gospodarujących dłużej niż rok, obsada trzody chlewnej na 100 ha ziemi ornej, licząc łącznie z gospodarką przyzagrodową, jest już większa, niż w gospodarstwach indywidualnych.

Towarowość produkcji w spółdzielniach jest znacznie wyższa niż w gospodarstwach indywidualnych.

Szeroka pomoc w dziedzinie mechanizacji udzielana spółdzielniom przez państwo ludowe powoduje, że praca w spółdzielniach stała się wydajniejsza i lepsza, niż w drobnej gospodarce chłopskiej.

Chłopi-spółdzielcy osiągają zazwyczaj już w pierwszym roku wyższe dochody niż w okresie, gdy gospodarowali indywidualnie. Jednocześnie korzystają oni w szerokim i rosnącym stopniu z urządzeń kulturalnych i socjalnych.

Spółdzielczość produkcyjna stała się już poważnym czynnikiem w życiu wsi polskiej, oddziaływającym na miliony chło-

niając w asortymencie potrzeby wsi i zmiany zapotrzebowania związane ze wzrostem stopy życiowej i wymaganiami konsumenta wiejskiego. W szczególności znacznie zwiększyć zaopatrzenie wsi w naczynia emaliowane i ocynkowane. Zwrócić szczególną uwagę na jakość dostarczanych towarów,

b) celem zapobieżenia nadużyciom i kumoterstwu rozszerzyć i wzmocnić społeczną kontrolę przy wszystkich placówkach gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska”,

c) szczególną uwagę zwrócić na właściwą organizację punktów skupu, zwłaszcza punktów skupu mleka i żywea, w celu wzmocnienia walki z nadużyciami przy skupie mleka, usprawnić inspekcję mleczarską,

d) w roku 1954 przystąpić w szybkim tempie do rozbudowy sieci zakładów usługowych dla wsi i do zwiększenia działalności zakładów już istniejących. Liczba punktów usługowych, spółdzielczych i rzemieślniczych obsługujących wieś winna wzrosnąć o około 40 tys. w r. 1953 do około 60 tys. w r. 1955.

9 W celu uporządkowania spraw prawnych dotyczących chłopskiej własności ziemi należy:

a) przyspieszyć wydanie dokumentów potwierdzających własność nabywców gruntów z tytułu reformy rolnej i osadniczej,

b) uwłaszczyć dzierzawców gruntów Państwowego Funduszu Ziemi. Na życzenie zainteresowanych uznać za zakończone rozrachunki Funduszu Ziemi z reparatoriami z Buga i traktować gospodarkę im przydzieloną jako ekwiwalent, posiadanych przez nich poprzednio gospodarstw,

c) załatwić formalności związane z własnością nabywców gruntów z parcelacji przedwojennej oraz z własnością chłopów pracujących, którzy nabywali grunty przed wejściem w życie ustawy o reformie rolnej i zwolnić ich z opłaty podatku od nabycia praw majątkowych, a dokonane z tego tytułu wpłaty — zaliczyć na poczet podatku gruntowego,

d) uznać za zakończoną weryfikację nadań oraz uchylić niewykonane orzeczenia weryfikacyjne władz, za wyjątkiem wypadków nadużyć, dochodzonych w trybie administracyjnym,

e) zwrócić uwagę na ścisłe przestrzeganie praworządności w dziedzinie chłopskiej własności ziemi, w szczególności na przestrzeganie przepisów, dotyczących wymiany gruntów przy tworzeniu spółdzielni produkcyjnych.

10 Należy zobowiązać Ministerstwa Rolnictwa, Skupu i Finansów, by opracowały i przedstawiły Prezydium Rządu projekty odpowiednich ustaw i rozporządzeń dla wcielenia w życie przedstawionych wyżej środków.

pów pracujących — nie spółdzielców. W spółdzielniach produkcyjnych wyrosło wielu przodujących ludzi nowej wsi polskiej — mistrzów urodzaju i hodowli. Dobrze gospodarujące spółdzielnie swą pracą i wynikami zachęcają coraz większą ilość chłopów małorolnych i średniorolnych do zespołowych form gospodarowania.

Przy niewątpliwych osiągnięciach młodego ruchu spółdzielczości produkcyjnej posiada on jeszcze szereg braków i niedociągnięć.

Ruch spółdzielczości produkcyjnej na terenach województw centralnych i wschodnich rozwija się powoli i pozostaje wyraźnie w tyle za innymi częściami kraju.

Istnieją jeszcze na terenie całego kraju spółdzielnie, które wskutek odgradzania się od sąsiadujących z nimi małorolnych i średniorolnych chłopów i zasklepiania się we własnym szczupłym gronie, nie zdobywają nowych członków i gospodarują na małym obszarze ziemi. Nie pozwala im to na osiągnięcie wszystkich korzyści, które zapewnia gospodarka społeczna.

Obok wielu przodujących spółdzielni produkcyjnych, które wyróżniają się dobrą organizacją pracy, osiągając piękne wyniki w produkcji roślinnej i hodowlanej, zapewnianą swym członkom wysoką wartość dniówki obrachunkowej — istnieją jeszcze spółdzielnie gospodarujące nieprawidłowo i nie osiągające należytych wyników.

Należy podkreślić niedostateczny jeszcze rozwój hodowli bydła rogatego, uprawy okopowych zwłaszcza ziemniaków oraz brak należytej troski o rozszerzenie upraw roślin pastewnych i wykorzystanie łąk i pastwisk.

Z oceny dotychczasowego rozwoju ruchu spółdzielczości produkcyjnej, wynikają następujące podstawowe zadania:

— dalsze organizacyjno-ekonomiczne umocnienie spółdzielni produkcyjnych, tak aby stały się one przykładem i wzorem dla chłopów pracujących, by oddziaływały na nich i przekonywały ich o wyższości gospodarki zespołowej;

— zapewnienie dalszego nieustannego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej na terenie całego kraju, na gruncie pełnej dobrowolności i w oparciu o rosnącą pomoc państwa ludowego.

Warunkiem ekonomiczno-organizacyjnego umocnienia spółdzielni produkcyjnych jest wszechstronny rozwój ich produkcji, pełne wykorzystanie pomocy technicznej POM, stosowanie przodujących zabiegów agrotechnicznych i zootechnicznych, wzmocnienie podstaw finansowych gospodarki spółdzielczej, racjonalna organizacja pracy rozwijanie inicjatywy i aktywności chłopów — spółdzielców, pełne przestrzeganie zasad statutu i samorządu spółdzielczego.

1 Dla osiągnięcia wszechstronnego rozwoju produkcji rolniczej w spółdzielniach produkcyjnych należy:

a) zapewnić w pierwszym rzędzie szybki rozwój hodowli, zwłaszcza bydła rogatego, zapewnić odpowiednią dla tej hodowli bazę paszową. Wymaga to:

— okazania pomocy spółdzielniom produkcyjnym w szybkiej budowie, już w pierwszym roku ich działalności, pomieszczeń gospodarczych, zwłaszcza obór i chlewni;

— udzielenia pomocy spółdzielniom produkcyjnym w nabyciu materiału hodowlanego dla gospodarki zespołowej;

— okazanie członkom spółdzielni, nie posiadającym krów na działkach przyzagrodowych, pomocy w nabyciu krów lub jałówek;

— umożliwienia spółdzielniom produkcyjnym, w drodze pomocy kredytowej państwa, zakupu bydła stanowiącego wkład inwentarowy nowowstępujących członków z wypłatą należności już w pierwszym roku ich przystąpienia do spółdzielni;

— zwiększenia produkcji pasz, uprawy roślin pastewnych zwłaszcza motyloko i znacznego podniesienia wydajności łąk i pastwisk;

— założenia silosów w każdej spółdzielni produkcyjnej;

b) zwrócić szczególną uwagę na podniesienie plonów i rozszerzenie uprawy ziemniaków i roślin pastewnych oraz na rozwój warzywnictwa i sadownictwa, zwłaszcza w rejonach ośrodków miejskich i czasowych,

c) rozwijać w przodujących spółdzielniach produkcję nasion kwalifikowanych i hodowlę bydła zarodowego. Zakładać we wszystkich spółdzielniach produkcyjnych pola nasienne, aby umożliwić zaopatrzenie własne spółdzielni w nasiona oraz tworzyć fundusz wymienny nasion dla gospodarstw chłopów indywidualnych. Spółdzielniom obejmującym obszar ponad 500 ha produkującym nasiona kwalifikowane lub hodującym bydło zarodowe należy przydzielać agronomów lub zootechników, opłacanych z budżetu państwa,

d) zwrócić szczególną uwagę na przestrzeganie w spółdzielniach produkcyjnych prawidłowego zmianowania upraw. W spółdzielniach gospodarujących na większych obszarach wprowadzać przy pomocy rolniczych instytutów badawczych i służby agronomicznej Ministerstwa Rolnictwa urządzenia rolne i planowe płodozmiany oraz przystąpić do opracowania perspektywicznych planów wszechstronnej ich rozwoju. Spółdzielniom tym należy zapewnić szczególną pomoc w zakresie kadr fachowych, mechanizacji upraw i hodowli oraz stosowania nowoczesnej agrotechniki.

V. O usprawnieniu pracy Państwowych Ośrodków Maszynowych

Państwowe Ośrodki Maszynowe stanowią jedną z podstawowych dzwigni socjalistycznej przebudowy wsi i walki o wpro-

2 Dla organizacyjno-ekonomicznego umocnienia gospodarki spółdzielczej należy:

a) ściśle przestrzegać zasady materialnego zainteresowania członków spółdzielni w podnoszeniu wydajności pracy i osiąganiu wyższych wyników produkcyjnych. Wymaga to przede wszystkim powszechnego wprowadzenia norm dla każdego rodzaju roboty i ścisłego przestrzegania zasady opłaty według ilości i jakości wykonywanej pracy;

b) zapewnić należytą organizację pracy zespołowej w uprawie i hodowli. W tym celu należy w większych spółdzielniach tworzyć oddzielne brygady polowe i hodowlane, a w mniejszych spółdzielniach, w których nie jest celowe tworzenie odrębnych brygad hodowlanych, zapewnić powołanie wewnątrz brygady mieszanej, specjalnej grupy hodowlanej. Wskazane jest także tworzenie wewnątrz brygad polowych ogniw dla wykonywania robót szczególnie pracochłonnych. Pomiedzy spółdzielniami i wewnątrz spółdzielni szeroko winno się rozwijać socjalistyczne współzawodnictwo pracy;

c) usprawnić gospodarkę finansową spółdzielni i działalność komisji rewizyjnej i ściśle przestrzegać podziału dochodu zgodnie ze statutem, a zwłaszcza wydziałania funduszy niepodzielnych i racjonalnego ich rozchodowania;

d) umocnić samorząd spółdzielczy. Wymaga to w szczególności zapewnienia aktywnego udziału członków w omawianiu i decydowaniu na ogólnych zebraniach najważniejszych spraw spółdzielni i przestrzegania statutowych uprawnień zarządu spółdzielni;

e) uporządkować przepisy o dostawach obowiązkowych dla spółdzielni produkcyjnych, przy zachowaniu przysługujących im ulg. Wymiar dostaw należnych od spółdzielni winien być ustalony, w oparciu o odrębnie ustalone zasady, w sposób zapewniający zainteresowanie materialne spółdzielców w dalszym wzroście produkcji.

Obowiązkowe dostawy żywea, mleka i ziemniaków dla spółdzielni, zagospodarowanych odłogi lub też gospodarujących na gruntach państwowego funduszu ziemi, na których nie mogą przejściowo prowadzić intensywnej gospodarki, winny być ograniczone wyłącznie do obszaru ziemi wniesionego przez samych członków spółdzielni.

Należy umorzyć członkom spółdzielni produkcyjnych spłaty zadłużeń wobec Funduszu Ziemi, a także innych zadłużeń z tytułu państwowej pomocy produkcyjnej, zaciągniętych w latach 1944-1949, a przyjętych przez Bank Rolny.

3 Dla dalszego prawidłowego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej w oparciu o rosnącą techniczną i organizacyjną pomoc państwa należy:

a) w pracy nad zakładaniem nowych spółdzielni zwrócić szczególną uwagę na właściwe polityczne, ekonomiczne i organizacyjne przygotowanie ich działalności. Oznacza to konieczność szerokiej pracy wyjaśniającej wśród całej gromady i dokładne zapoznanie członków spółdzielni z ich statutowymi prawami i obowiązkami;

b) dokładać starań, by spółdzielnia obejmowała dostateczną liczbę członków i wystarczająco wielki obszar ziemi;

c) zwrócić uwagę na planowe przygotowanie działalności gospodarczej nowozałożonej spółdzielni i zapewnić okazanie jej niezbędnej pomocy, zwłaszcza w szybkim rozwoju hodowli zespołowej.

4 Należy zapewnić zacieśnienie więzi członków spółdzielni produkcyjnych z gospodarującymi indywidualnie chłopami pracującymi, przez aktywny udział spółdzielców w życiu politycznym, gospodarczym i kulturalnym całej gromady i we wspólnych pracach gromadzkich. Spółdzielnie produkcyjne winny okazywać pomoc produkcyjną małorolnym i średniorolnym chłopom przez upowszechnienie doświadczeń agro- i zootechnicznych, dostawy nasion kwalifikowanych, dostawy przychówka zarodowego dla podniesienia hodowli w gospodarstwach indywidualnych itd.

produkcyjnych, pomagać im w stosowaniu przodujących metod agrotechniki i współdziałać w umacnianiu organizacyjnym, ekonomicznym i politycznym spółdzielni.

— Państwowe Ośrodki Maszynowe posiadają już duże osiągnięcia w pracy. Liczba ich do końca roku osiągnie ponad 400 POM-y posiadają już 15,8 tys. traktorów przeliczeniowych i poważny park maszynowy. W POM-ach pracuje około 40 tys. pracowników.

POM-y przyczyniły się w znacznym stopniu do rozwoju i osiągnięć spółdzielczości produkcyjnej i stanowią już obecnie poważny czynnik mechanizacji rolnictwa polskiego.

Jednakże praca POM wykazuje jeszcze poważne braki i niedomagania.

POM-y często ograniczają swą działalność wyłącznie do technicznej obsługi spółdzielni produkcyjnych i nie okazują im dostatecznej pomocy zwłaszcza w organizacji produkcji i opanowywaniu nowoczesnej, przodującej agrotechniki.

Jakość prac wykonywanych przez POM-y dla spółdzielni w wielu wypadkach jest jeszcze niska.

Stopień wykorzystania sprzętu technicznego POM — zwłaszcza traktorów, snopowiązałek, koparek — jest niedostateczny.

Dla wykonania przez POM-y w pełni ich doniosłych zadań, dla usunięcia występujących jeszcze w ich pracy braków i niedociągnięć należy:

1 Ściśle powiązać POM-y ze spółdzielniami, zwiększyć odpowiedzialność POM za wyniki produkcyjne obsługiwanych przez nie spółdzielni.

Praca agronomów POM powinna polegać przede wszystkim na okazywaniu bezpośredniej pomocy spółdzielniom w rozwoju ich produkcji rolnej. Należy im powierzyć na stałe obsługę określonych spółdzielni, by mogli systematycznie wpływać na ich działalność produkcyjną. Brygady traktorowe i traktorzyści winni być na stałe przydzielani do tych samych spółdzielni, co pozwoli na właściwe powiązanie ich pracy z pracą brygad spółdzielczych i umożliwi uzupełnienie systemu plac premiowaniem za wyniki produkcyjne spółdzielni.

2 Podnieść jakość i terminowość pracy POM-ów.

VI. Zadania w dziedzinie rozwoju Państwowych Gospodarstw Rolnych

Państwowe Gospodarstwa Rolne osiągnęły znaczne wyniki w rozwoju produkcji.

Zbiory zbóż wzrosły znacznie szybciej niż w gospodarce indywidualnej. Zbiory buraków cukrowych wzrosły w 1953 r. w porównaniu z 1949 r. o 83 proc. W tym samym okresie pogłowia świń wzrosło przeszło czterokrotnie i osiągnęło ponad 900 tysięcy szt. Pogłowia bydła wzrosło 2,4 raza i osiągnęło prawie 450 tys. sztuk.

Dzięki poważnemu wyposażeniu w traktory i maszyny rolnicze PGR osiągnęły już w zasadzie niemal pełną mechatyzację orki, kultywatorowania, bronowania, sprzętu zbóż i ziemniaków. Wzrasta udział kombajnów w sprzęcie zbóż.

Mimo tych niewątpliwych osiągnięć pracy PGR nie można uznać za zadowalającą. PGR-y nie wykorzystują posiadanych możliwości dla wzrostu produkcji. Zbyt powolny jest wzrost plonów i wydajności produkcji zwierzęcej. Obok przodujących zespołów posiadających wielostronnie rozwiniętą gospodarkę i osiągających wysokie plony, istnieje znaczna ilość gospodarstw, których produkcja znajduje się jeszcze na niskim poziomie.

Znaczna ilość zespołów PGR nie wykonuje państwowych planów w zakresie produkcji i dostaw. W wielu zespołach poziom agrotechniki i zootechniki jest jeszcze niski, a prace wykonywane są w nieodpowiednich terminach. Szczególnie zaniedbania mają miejsce w uprawie i sprzęcie okopowych. Bardzo wiele niedbań istnieje na odcinku hodowli.

Park traktorowy i maszynowy nie jest dostatecznie wykorzystany, a nadzór techniczny i konserwacja sprzętu nie znajdują się jeszcze na należytych poziomach.

Niski poziom organizacji pracy i rozpowszechnione w wielu gospodarstwach fakty marnotrawstwa powodują nadmierne wysokie koszty własnej produkcji.

Dla osiągnięcia tego celu niezbędne jest materialne zainteresowanie zarówno POM-u jak i jego pracowników jakością i terminowością wykonania prac polowych.

Należy przewidzieć zasadę premiowania pracowników POM w zależności od ilości i jakości wykonanych podstawowych robót rolnych oraz od wyników produkcyjnych obsługiwanych przez nich spółdzielni.

Konieczne jest usprawnienie systemu planowania, a w szczególności zerwanie ze szkodliwą praktyką planowania różnych prac POM tylko w hektarach orki średniej oraz wprowadzenie norm na podstawowe roboty, wykonywane przez POM. Należy bezwzględnie zlikwidować zjawisko nadmiernej wykonywania prac transportowych kosztem prac polowych.

Należy konsekwentnie stosować kary umowne w wypadku niewykonania — lub nieterminowego wykonania — prac przewidzianych w umowie między spółdzielnią a POM.

3 Usunąć źródła częstych przestoju, wzmocnić walkę o pełne wykorzystanie sprzętu technicznego POM.

Decydujące znaczenie dla osiągnięcia tego celu ma podniesienie jakości remontu maszyn i usprawnienie obsługi technicznej sprzętu, zwłaszcza w okresie wyłężonych robót polnych, zaostrezenie walki z wypadkami niedbałego obchodzenia się z maszynami.

Wymaga to szerszego uwzględnienia w planach inwestycyjnych POM budowy warsztatów i pomieszczeń na maszyny i narzędzia, wyposażenia POM w warsztaty ruchome, systematycznego podnoszenia kwalifikacji pracowników POM.

Konieczne jest skierowanie z przemysłu do POM odpowiedniej ilości kwalifikowanych robotników warsztatowych oraz personelu inżynierjno-technicznego.

4 Dla polepszenia warunków pracy i stabilizacji załóg POM niezbędne jest zwiększenie troski o warunki bytowe i socjalne pracowników, wzmocnienie budownictwa socjalnego i mieszkaniowego, szczególnie budownictwa mieszkaniowego dla wysokokwalifikowanych specjalistów, zapewnienie odpowiednich warunków żywienia i zakwaterowania traktorzystom pracującym w polu.

Przewycięzenie tych braków stanowi niezbędny warunek wykonania trudnych zadań, jakie PGR mają obecnie do wykonania.

Przed PGR stoją zadania podniesienia produkcji roślinnej i zwierzęcej przez intensyfikację gospodarki, wzrost plonów i podniesienie produktywności zwierząt.

W r. 1955 w PGR zbiory zbóż powinny być o 150-170 tys. ton wyższe niż w r. 1952. W ciągu najbliższych dwóch lat plony buraków cukrowych i ziemniaków winny wzrosnąć o 15-20 proc. Stan pogłowia bydła na koniec 1955 r. powinien wzrosnąć w stosunku do 1953 r. o 30-35 proc, a trzody chlewnej o około 20 proc.

Szczególnie ważnym zadaniem Państwowych Gospodarstw Rolnych jest rozwijanie hodowli zwierząt zarodowych i produkcji nasion kwalifikowanych, zwłaszcza dla zaopatrzenia spółdzielni produkcyjnych i gospodarki indywidualnej. Dla wykonania tych zadań i stworzenia warunków dalszego stałego rozwoju PGR należy:

1 Usprawnić organizację PGR — przede wszystkim przez przybliżenie kierownictwa do produkcji i przestrzeganie zasad jednoosobowej odpowiedzialności kierownika za całokształt wyników działalności gospodarczej kierowanej przez niego jednostki.

Zerwać ze szkodliwym funkcjonalizmem w kierownictwie PGR przez stworzenie terenowych zarządów centralnych, odpowiedzialnych za kompleksowe kierownictwo całości produkcji podległych przedsiębiorstw.

2 Osiągnąć stabilizację załóg przez poprawę warunków bytowych i kulturalnych robotników stałych i sezonowych oraz podniesienie ich kwalifikacji. W szczególności zwrócić uwagę na poprawę warunków mieszkaniowych pracowników PGR i w tym celu znacznie zwiększyć ro-

(Dokończenie na str. 6)

TEZY DO DYSKUSJI PRZED II ZJAZDEM PZPR PRZYJĘTE PRZEZ IX PLENUM KC PZPR

0 zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolniczej

(Dokończenie ze str. 5)

monty budynków mieszkalnych i rozszerzyć budownictwo mieszkaniowe.

W roku 1954 należy wybudować 16,7 tys. izb, a ponadto pomieszczenia mieszkalne dla 9 tys. robotników sezonowych. W roku 1955 należy osiągnąć dalszą poprawę warunków mieszkaniowych w PGR. W pełni wykorzystać środki na budownictwo socjalne, zwłaszcza rozszerzyć sieć żłobków i przedszkoli, co umożliwi zwiększenie udziału członków rodzin pracowników w produkcji PGR. Na szeroką skalę podjąć doskonalenie fachowe pracowników.

3 W nakładach inwestycyjnych szeroko uwzględnić budownictwo gospodarcze, meliorację i elektryfikację, budownictwo mieszkaniowe dla pracowników stałych i sezonowych a także mechanizację robót, zwłaszcza pracochłonnych.

Należy zwiększyć zaopatrzenie PGR w maszyny rolnicze jak: sadzarki do ziemniaków, rozrzutniki obornika, kombajny zbożowe, kopaczki traktorowe, młocarnie o większej wydajności, czyszczalnice, oraz urządzenia służące do mechanizacji hodowli jak samoczynne podłóża, kolejki do transportu w oborach i chlewniach, a także poważnie zwiększyć zaopatrzenie PGR w samochody ciężarowe. Jednocześnie należy bardziej równomiernie rozmieścić sprzęt i maszyny w poszczególnych gospodarstwach i zespołach

4 Podnieść wydajność traktorów i maszyn przez usprawnienie organizacji pracy, upowszechnienie agregowania maszyn i właściwą konserwację i remonty sprzętu.

Należy podnieść wydajność na traktor przeliczeniowy w 1955 r. do 350 ha orki średniej, wydajność na kombajn do 260 ha.

W większym stopniu zaopatrzyć warsztaty PGR w maszyny i narzędzia,

VII. Zadania w dziedzinie podniesienia poziomu kierowania rozwojem rolnictwa

Wykonanie poważnych i trudnych zadań w dziedzinie szybkiego rozwoju rolnictwa wymaga przede wszystkim podniesienia poziomu i zasadniczych zmian w stylu i metodach pracy organów państwowych odpowiedzialnych za kierowanie rolnictwem.

Poziom pracy organów kierujących rozwojem produkcji rolniczej nie odpowiada zadaniem stojącym przed rolnictwem. Kierownictwo produkcją rolniczą jest mało konkretne, a organy kierujące są często oderwane od gromad, spółdzielni produkcyjnych i gospodarstw państwowych i nie są wskutek tego w stanie udzielać im dostatecznej pomocy. Dotyczy to zarówno Ministerstwa Rolnictwa, Ministerstwa PGR, jak i Prezydów wojewódzkich i powiatowych Rad Narodowych, podległej im służby rolnej oraz aparatu POM.

Organy służby rolnej nie zawsze orientują się w konkretnych zagadnieniach produkcji rolniczej na danym terenie. Kadry służby rolnej są ilościowo niedostateczne, a poziom ich kwalifikacji jest na ogół niewystarczający. Szczególnie ostry brak wykwalifikowanych kadr występuje w powiatowych organach służby rolnej oraz POM-ach. Jednocześnie wielu specjalistów z zakresu rolnictwa pracuje poza swoim właściwym zawodem.

Mimo niedostatecznej ilości kadr, nie są one wykorzystywane w należyty sposób. Pracownicy służby rolnej odrywa się często od ich właściwych funkcji i kieruje do różnych zajęć nie związanych bezpośrednio z ich zadaniami. Ponadto kadry te są nadmiernie obciążone pracą papierkową, co wynika w dużej mierze z istniejącej przerostów w sprawozdawczości.

Niezbędne jest osiągnięcie w szybkim czasie zasadniczej poprawy poziomu pracy organów państwowych kierujących rolnictwem, a w szczególności przybliżenie kierownictwa do produkcji, nadania mu bardziej konkretnego i operatywnego charakteru. Wymaga to dokonania zasadniczych zmian w metodach pracy państwowych organów kierujących rozwojem rolnictwa.

1 Dla zasilenia państwowej służby rolnej, POM i PGR kadrami specjalistów należy:

a) kierować absolwentów uczelni i szkół rolniczych przede wszystkim do terenowej służby rolnej, do POM i PGR,

b) zapewnić przesunięcie specjalistów rolnych ze średnim i wyższym wykształceniem z resortów pozarolniczych, zwłaszcza z organizacji handlowych i skupu do podstawowych ogniw służby rolnej; przesunięcia te winny również objąć or-

zobudować sieć warsztatów, stworzyć warsztaty ruchome, zapewnić dopływ kwalifikowanego personelu warsztatowego m. in. przez zwerbowanie pewnej ilości fachowców z przemysłu.

5 Podnieść poziom organizacji pracy Wymaga to przede wszystkim umocnienia Brygad połowych i hodowlanych oraz ścisłego przestrzegania zasady opłaty za pracę na podstawie norm i przydzielania na stałe brygadam określonych odcinków pracy, aby wzmocnić w ten sposób odpowiedzialność i zainteresowanie materialem brygadierów i pracowników brygad w osiągnięciu wyższych wyników pracy.

W brygadach zatrudnionych przy uprawach roślin przemysłowych należy wprowadzić podział na ogniwa. Ogromne znaczenie dla wypełnienia zadań stojących przed PGR ma rozwój szerokiego współzawodnictwa pracy między brygadami, ogniwami i poszczególnymi pracownikami.

6 Powszechnie stosować osiągnięcia nauki rolniczej, zwiększać mechanizację, w szczególności szerzej mechanizować pracę w dziedzinie hodowli i roboty pomocnicze.

Należy doprowadzić do zasadniczego przelomu w jakości i terminowości robót rolnych, upowszechniając najlepsze doświadczenia przodujących gospodarstw i przodowników pracy.

7 Osiągnąć znaczne obniżenie nadmiernych kosztów własnych w PGR i na tej podstawie zapewnić znaczną poprawę ich rentowności. Wzmocnić walkę z marnotrawstwem, kradzieżami i niedbalstwem. Doskonaląc metody pracy, szybko opowiadając nową technikę i rozszerzając stosowanie zdobyczy nauk rolniczych. Państwowe Gospodarstwa Rolne staną się ważnym czynnikiem rozwoju całego rolnictwa.

Organizatorów-praktyków o dużym doświadczeniu; zwrócić należy przy tym szczególną uwagę na kierowanie specjalistów — agronomów, zootechników i mechaników rolnictwa z wykształceniem średnim i wyższym — do bezpośredniej działalności produkcyjnej w POM i w zespołach PGR oraz do tych ogniw służby rolnej, które działają bezpośrednio w gminach i gromadach,

c) wzmocnić obsadę wydziałów rolnictwa przy Prezdyjach Powiatowych Rad Narodowych, kierując do pracy w tych wydziałach specjalistów i doświadczonych organizatorów,

d) zapewnić w aparacie służby rolnej właściwą obsadę stanowisk powiatowych instruktorów rolnych, kierując tam wykwalifikowanych i zdolnych pracowników i zapewniając im równocześnie odpowiednie warunki pracy i płacy,

e) zorganizować przy wyższych uczelniach kursy podnoszenia kwalifikacji zawodowych w zakresie agrotechnicznym, zootechnicznym i mechanizacji rolnictwa. Kursy te winny objąć doświadczonych praktyków rolnictwa nie posiadających wykształcenia wyższego.

Zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa i Ministerstwo PGR do organizacji doskonalenia pracowników na stanowiskach wymagających kwalifikacji techników w drodze kursów kilkumiesięcznych z oderwaniem od produkcji oraz rozwinięciem szkolenia zaoczne połączone z systemem seminarijnym.

2 Dla wzmocnienia kadr technicznych w POM i PGR należy:

a) zwrócić szczególną uwagę na szybkie wzmocnienie obsady warsztatów remontowych, stanowisk starszych mechaników POM, mechaników PGR, brygadzystów POM i skierować do tej pracy, na podstawie odpowiedniej kampanii wyjaśniającej — kwalifikowanych, zdolnych pracowników z innych gałęzi gospodarki narodowej. Pracownikom skierowanym do rolnictwa należy zapewnić odpowiednie warunki materialne i bytowe;

b) zorganizować przynajmniej 6-miesięczne kursy dla szkolenia traktorzystów i brygadzystów, dotychczasowy bowiem system szkolenia traktorzystów i brygadzystów w POM-ach, a także w PGR-ach na kilkutygodniowych kursach nie zapewnia możliwości osiągnięcia przez nich odpowiedniego poziomu kwalifikacji zawodowych.

3 W celu stworzenia warunków dla stabilizacji kadr specjalistów w służbie rolnej, w POM i PGR oraz należytych

bodźców do walki o wzrost produkcji rolnej, należy:

— zapewnić zmiłą pracę, uwzględniając m. in. dodatki za wysługę lat i wykształcenie,

— udostępnić specjalistom kredyty na budownictwo indywidualne i hodowlę na przydzielonych im działkach rolniczych.

4 W celu wzmocnienia kierownictwa produkcją rolniczą należy:

a) zerwać ze szkodliwym funkcjonalizmem polegającym na tym, że sprawami produkcji rolnej zajmują się tylko wydziały rolnictwa Rad Narodowych. Kierownictwo całokształtem spraw rolnictwa winny sprawować Prezydium Rad Narodowych, które ponoszą pełną odpowiedzialność za rozwój produkcji rolnej na podległym im terenie;

b) przekształcić wydziały rolnictwa i leśnictwa wojewódzkich Rad Narodowych w wojewódzkie zarządy rolnictwa celem stworzenia przy Prezdyjach Rad Narodowych odpowiednio kwalifikowanych i operatywnych organów dla bezpośredniego kierownictwa produkcją rolą.

Zarządom tym należy nadać większe uprawnienia i samodzielność. W powiatkach, w których sektor socjalistyczny przeważa już w rolnictwie, należy także przekształcać wydziały rolnictwa i leśnictwa powiatowych Rad Narodowych w powiatowe zarządy rolnictwa;

c) bliżej powiązać pracę służby rolnej z terenem i oprzeć jej działalność o aktywność gromadki obejmującej przodowników i nowatorów rolnictwa. Zerwać radykalnie ze szkodliwą praktyką odrywania służby rolnej od jej właściwych zadań;

VIII. Zadania organizacji partyjnych w walce o wzrost produkcji rolnej

Osiągnięcie nakreślonych zadań umocnienia sojuszu robotniczo-chłopskiego i szybszego, wszechstronnego rozwoju rolnictwa, wymaga zmiany w stylu i metodach pracy partii na wsi, znacznego podniesienia poziomu pracy politycznej i organizacyjnej wśród mas pracujących chłopów, przezwyciężenia pokutujących jeszcze w niektórych ogniwach partyjnych błędnych koncepcji wynikających z niedoceniania możliwości wzrostu produkcji gospodarstw indywidualnych i z niewłaściwego rozumienia sojuszu robotniczo-chłopskiego. Wymaga to również usunięcia poważnych braków, a w wielu wypadkach i wypażeń, jakie ujawniły się w praktycznej działalności terenowych instancji i organizacji partyjnych.

Podstawowymi brakami w dotychczasowej pracy masowo-politycznej były: niedostateczne wiązanie zadań politycznych z zadaniami walki o wzrost produkcji rolnej, jednostronne odrywanie zadań walki o rozwój spółdzielczości produkcyjnej od wysiłków w kierunku podnoszenia produkcji i wzrostu dochodowości w gospodarstwach drobnoturawowych, od walki o lepsze zaspokajanie materialnych i kulturalnych potrzeb wsi. Nie zawsze dostateczna była troska o obronę interesów chłopów małoprodukcyjnych, najbardziej narażonych na kulacki wyzysk.

Z niedocenieniem zagadnienia kierowania walką o rozwój rolnictwa wiązała się słabość pracy partyjno-organizacyjnej na wsi, a zwłaszcza słabość kierowania tą pracą ze strony instancji powiatowych i gminnych.

Jednym z wyrazów tej słabości była kampanijność w realizacji najważniejszych zadań politycznych i gospodarczych na wsi. Komitety Wojewódzkie i Powiatowe nie kierowały na codzień walką o wykonanie podstawowych zadań gospodarczych na wsi, pozostawiając te sprawy swym wydziałom rolnym, nie troszcząc się jednocześnie o właściwe zasilanie ich kadrami. Dalszym poważnym brakiem pracy partyjno-organizacyjnej była niedostateczna pomoc i opieka ze strony KP nad Komitetami Gminnymi i podstawowymi organizacjami w gromadach, spółdzielniach produkcyjnych, POM-ach i PGR-ach. Wskutek tego KW i KP odrywały się od terenu, nie wnikały głęboko i szczegółowo w warunki rozwijającej się na wsi walki klasowej, w konkretne sprawy, trudności i bolączki wsi, nie poczuli się do odpowiedzialności za stan i rozwój produkcji rolnej i stan jej zaopatrzenia na swoim terenie. Prowadziło to do osłabienia kierownictwa i pomocy dla masowych organizacji, a zwłaszcza dla Prezdyjów Rad Narodowych, co znalazło wyraz szczególnie w słabości pracy Powiatowych i Gminnych Rad Narodowych.

W celu szybkiego podniesienia pracy

d) zlikwidować przerost sprawozdawczości i jednocześnie zerwać z mechanicznymi metodami planowania rolnictwa, nie uwzględniającymi konkretnych warunków terenu.

5 Jednym z najważniejszych zadań Ministerstwa Rolnictwa i PGR jest rozszerzenie zasięgu propagandy rolniczej, podnoszenie jej poziomu. W tym celu należy rozszerzyć działalność odczytowo-pogadankową na wsi, sieć kursów upowszechnienia wiedzy rolniczej, wzmocnić propagandę poglądową przez zakładanie poletek pokazowych, organizowanie wystaw rolniczych, pokazów itp., rozszerzać działalność wydawniczą, zwłaszcza wydawnie afiszy i ulotek o konkretnych środkach i metodach walki o wyższe plony i rozwój hodowli.

6 Prawidłowe kierowanie rolnictwem wymaga oparcia się o wyniki nauki rolniczej oraz ściślejszego powiązania nauki z praktyką.

Ministerstwo Rolnictwa winno zapewnić koordynację działalności instytutów naukowo-badawczych rolnictwa i dbać, by tematyka prac tych instytutów odpowiadała przede wszystkim praktycznym potrzebom rolnictwa.

Podstawowym zadaniem instytutów naukowo-badawczych rolnictwa winno stać się obok podnoszenia poziomu prac teoretycznych szybkie przeniesienie do praktyki rolnej w Polsce osiągnięć nauki radzieckiej i osiągnięć własnych.

W celu nadania właściwego kierunku pracom instytutów naukowo-badawczych należy przystąpić do prac przygotowawczych dla powołania centralnej naukowej instytucji rolniczej.

masowo-politycznej i partyjno-organizacyjnej na wsi należy:

1 Skupić uwagę terenowych instancji i organizacji partyjnych przede wszystkim na zadaniami walki o szybszy rozwój rolnictwa przez zacieśnienie sojuszu robotniczo-chłopskiego, rozwijanie wszystkich form spójni gospodarczej i mobilizację inicjatywy produkcyjnej chłopów małoprodukcyjnych i średniorolnych, spółdzielni produkcyjnych, pracowników w PGR-ach i POM-ach. Dla skutecznego kierowania wysiłkiem mas chłopskich i pracowników POM i PGR w walce o postęp produkcji rolniczej, o lepsze zaspokajanie materialnych i kulturalnych potrzeb mas pracujących wsi, o pełne wykonanie obowiązków wobec państwa ludowego, należy wzbogacić formy i metody partyjnej agitacji i propagandy, znacznie rozszerzyć sieć agitatorów partyjnych i bezpartyjnych, w audycjach radia i w prasie o-mawiać szerzej, bardziej konkretnie i bardziej żywo problemy produkcji rolniczej, popularyzować przodujące metody i wyniki pracy mistrzów urodzaju i hodowli, aktywizować korespondentów rolnych.

Aktyw partyjny obok ciągłego podnoszenia poziomu polityczno-ideologicznego winien zbudzić się w znajomości podstawowych zagadnień rolnictwa, ekonomiki rolnictwa i agrotechniki z uwzględnieniem warunków swego terenu. Pozwoli to instancjom partyjnym konkretnie i bardziej wnikliwie kierować pracą organizacji partyjnych, działalnością członków partii w radach narodowych i w organizacjach masowych na wsi.

2 Realizować wypracowaną lenińską politykę sojuszu robotników i chłopów: silnie oprzeć się o biedotę, wytrwać i zacieśniać sojusz ze średniakiem, konsekwentnie ograniczać i izolować kulaka.

Wymaga to usunięcia braków w pracy partyjnej, wynikających z niedostatecznej troski o rozwój wydajności i dochodowości gospodarki chłopów małoprodukcyjnych, o skuteczną ich obronę przed wyzyskiem kulackim, o pobudzenie ich aktywności politycznej i produkcyjnej. W szczególności należy dbać o właściwą organizację pomocy sąsiedzkiej i pracy GOM dla chłopów średniorolnych i małoprodukcyjnych, zwłaszcza nie posiadających koni oraz przetrzeć, by środki przeznaczone przez państwo ludowe na pomoc dla chłopów średniorolnych i małoprodukcyjnych wykorzystywane były zgodnie z ich przeznaczeniem.

Ugruntować wśród chłopów średniorolnych przekonanie, że wielostronny rozwój ich gospodarki, w szczególności rozwój hodowli, zapewni im szybszy wzrost dochodów i przyczyni się równocześnie do wzrostu całej gospodarki narodowej.

Wspólnie z bezpartyjnymi chłopami pracującymi organizacje partyjne powin-

ny ustalać konkretne sposoby i środki wykorzystania rezerw produkcyjnych danej gromady i gminy.

Prawidłowe wykonanie tych zadań wymaga nieustannej czujności dla paraliżowania działań kulaka, zmierzających do podważenia zaufania chłopów pracujących do władzy ludowej.

Organizacje partyjne na wsi powinny przypilnować, aby realizowane były ściśle przepisy i zarządzenia władzy ludowej, zmierzające do ograniczenia kulackiego wyzysku i pełnego wykonywania przez kulaków obowiązków wobec państwa, winny zwalczać pobłażliwość wobec kulackich wicherzów, a zarazem przeciwdziałać łamaniu praworządności ludowej wobec gospodarstw kulackich.

3 Nieustannie wzmagać aktywność i hart organizacji partyjnych w walce o dalszy rozwój spółdzielczości produkcyjnej oraz umocnienie istniejących spółdzielni, torując w ten sposób drogę do socjalistycznej przebudowy wsi. Zabezpieczać ściślejszą więź polityczną, gospodarczą i kulturalną między zalogami POM-ów i PGR-ów a spółdzielniami produkcyjnymi działającymi w ich zasięgu.

Wzmocnić kierownictwo i opiekę Komitetów Powiatowych nad wydziałami politycznymi POM.

Pogłębić łączność między spółdzielnią produkcyjną a małoprodukcyjną i średniorolnymi chłopami w gromadzie, przelamując istniejące gdzieś szkodliwe tendencje do izolowania się spółdzielców od reszty wsi.

4 Usprawnić metody kierowania organizacjami partyjnymi na wsi. Wymaga to: zerwania z metodami doróżnego, kampanijnego kierowania podstawowymi organizacjami partyjnymi; ustalenia systematycznych i stałych form pomocy dla organizacji partyjnych na wsi, opartych o rzeczywistą znajomość warunków danego terenu; ustalenia odpowiedzialności poszczególnych członków instancji partyjnych i pracowników politycznych aparatu KP za pracę partyjną w określonych gminach, gromadach i PGR; wydzielenia najbardziej odpowiedzialnych i doświadczonych pracowników dla kierowania pracą partyjno-polityczną POM, ich Wydziałów Politycznych i obsługiwanych przez nie spółdzielni produkcyjnych.

Aktywiści ci winni stale i systematycznie pomagać organizacjom partyjnym w przygotowaniu zebrań partyjnych, uczestniczyć w zebraniach, czuć się odpowiedzialnie za realizację zadań partyjnych członkiem i kandydatem partii oraz wskazywać im konkretne metody mobilizowania mas dla wykonania zadań rozwoju rolnictwa. Główna uwaga KP winna być zwrócona na podniesienie poziomu politycznego organizacji partyjnej na wsi, uczynienie z niej przodującej siły w gromadzie, spółdzielni produkcyjnej i PGR, wychowanie członków i kandydatów partii, by swą postawą w pracy zawodowej i społecznej służyli przykładem szerokim rzeszom bezpartyjnym.

W oparciu o linie polityczną partii na wsi należy wzmocnić istniejące organizacje partyjne w gromadach i budować nowe organizacje gromadzkie, dążąc systematycznie do likwidowania „białych plam”.

5 Zapewnić właściwe metody kierowania Radami Narodowymi. Wymaga to podniesienia kierowniczej roli i odpowiedzialności Rad Narodowych za bezpośrednie wykonanie uchwał partii i rządu, zwłaszcza w dziedzinie podnoszenia produkcji rolniczej, usprawnienia zaopatrzenia wsi, rozwoju przemysłu terenowego i przedsiębiorstw usługowych.

Dla spełnienia tych zadań niezbędne jest, by Rady Narodowe wnikliwie reagowały na wszystkie potrzeby i bolączki ludności pracującej, śmiało rozwijały inicjatywę i kontrolę społeczną w gromadzie i gminie. Zapewni to skupienie wokół Rad Narodowych szerokiego bezpartyjnego aktywności chłopów, zacieśni ich więź z masami, ożywi działalność komisji Rad, podniesie autorytet Rad Narodowych jako terenowych organów władzy ludowej.

Należy przezwyciężyć istniejące w niektórych instancjach partyjnych tendencje do komenderowania aparatem Rad Narodowych oraz do zastępowania prezdyjów Rad w ich działalności.

6 Pogłębić więź partii z masami pracującymi wsi przez znaczne rozszerzenie działalności masowych organizacji społecznych i skierowanie ich uwagi na

zadania walki o rozwój rolnictwa w gospodarce indywidualnej, spółdzielniach produkcyjnych i PGR.

Terenowe instancje i organizacje partyjne winny:

a) zwrócić szczególną uwagę na zwiększenie roli organizacji ZMP na wsi w walce o rozwój rolnictwa. Młodzież ZMP-owska winna jak najbardziej czynnie uczestniczyć w wprowadzaniu nowych przodujących metod pracy w rolnictwie. Należy zapewnić szeroki udział młodzieży wiejskiej w podnoszeniu wszystkich dziedzin produkcji rolnej w gromadzie oraz w ożywieniu jej życia społecznego i kulturalnego.

b) Ożywić pracę wśród wiejskich kobiet pracujących, którym przypadają poważne zadania w walce o wzrost produkcji rolniczej, zwłaszcza w dziedzinie hodowli.

W tym celu należy m. in. wzmocnić opiekę nad Kółkami Gospodyń Wiejskich oraz nad działalnością związków zawodowych wśród kobiet — pracowników i członków rodzin pracowników PGR, śmiało wysuwać kobiety do prac w Radach Narodowych i w ich komisjach, do kontroli społecznej sklepów gminnych, spółdzielni Samopomocy Chłopskiej i punktów skupu produktów hodowlanych, pobudzać inicjatywę społeczną i aktywność produkcyjną kobiet w spółdzielniach produkcyjnych.

c) Zapewnić ożywienie działalności Związku Samopomocy Chłopskiej. Zadaniem Kół ZSCh winno być prowadzenie pracy uświadamiającej i propagandowej w zakresie upowszechnienia przodujących osiągnięć i doświadczeń w rolnictwie, organizowanie kół hodowców, plantatorów roślin przemysłowych itp. Kół ZSCh powinny również współdziałać w organizowaniu wystaw rolniczych i konkursów hodowlanych, rozwijać współzawodnictwo o wzrost produkcji w gromadzie i między gromadami.

d) Zapewnić ściśle przestrzeganie zasad samorządu spółdzielczego w spółdzielniach produkcyjnych i w gminnych spółdzielniach ZSCh, aktywny udział członków spółdzielni w zarządzaniu i w kontroli jej działalności, sprawne działanie komitetów członkowskich przy sklepach GS i na punktach skupu.

e) Znacznie zwiększyć udział związków zawodowych w walce o rozwój rolnictwa uspołecznionego, rozwijać szerzej i pogłębiać formy ruchu łączności ze wsią.

Organizacje związkowe w PGR-ach i POM-ach winny kierować masowym socjalistycznym współzawodnictwem pracy, troszczyć się o polepszenie warunków bytowych załóg, o pełne wykorzystanie funduszy przeznaczonych na cele socjalne i kulturalne, prowadzić szeroką działalność kulturalno-oświatową.

Organizacje związkowe w zakładach przemysłowych, budownictwie itp. winny zwrócić szczególną uwagę na pracę wśród robotników dojeżdżających ze wsi i zapewnić im aktywny udział w walce o podnoszenie produkcji rolnej.

f) Rozwinąć pracę partyjną wśród coraz liczniejszej na wsi warstwy inteligencji.

Nauczyciele, pracownicy służby zdrowia, agronomowie, zootechnicy, mechanicy i pracownicy instytucji kulturalnych powinny odegrać poważną rolę w walce o wzrost produkcji rolnej i o socjalistyczną przebudowę wsi.

Wymaga to ołoczenia opieką inteligencji wiejskiej, troski o podniesienie jej poziomu ideologicznego i zapewnienie jej odpowiednich warunków dla coraz wydajniejszej pracy, przysyluchowania się jej uwagom i wnioskom, wysłuchania i aktywizowania inteligencji wiejskiej w pracy społecznej.

7 Zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie ścisłej współpracy organizacji partyjnych na wsi z terenowymi organizacjami Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego. Posiada to duże znaczenie dla wzrostu aktywności chłopów pracujących.

W pracy nad podniesieniem produkcji rolniczej, członkowie partii winni wszędzie, gdzie istnieją organizacje ZSL, uzgadniać z nimi metody i sposoby działania, przyciągać ZSL-ów do jak najczynniejszego udziału w walce o rozwój rolnictwa.

8 Organizacje partyjne na wsi, reall-